

SARAH DESSEN
VETĒM DĒGJO
ROMAN

BOTIMET TOENA

SARAH DESSEN

Vetëm DËGJO

Përktheu nga origjinali anglisht:

Enkeleida Haxhinasto

roman

BOTIMET TOENA

Tiranë, 2018

Autorja: Sarah Dessen (Sara Desen)

Titulli në origjinal: Just listen

Botoi në anglisht: Viking Children's Books, një filial i Penguin Young Readers Group, divizion i Penguin Random House LLC.

Botuese: Irena Toçi

Kryeredaktore: Sonila Kapo

Redaktore: Anrila Spahija

Korrektore letrare: Petrina Ago

Përkujdesja grafike dhe kopertina: Elsa Hajderaj

ISBN

© Sarah Dessen, 2006

© *në shqip* Botimet Toena

BOTIMET TOENA

Rr. "M. Gjollësja", K. Postare 1420, Tiranë

Tel.: +355 4 22 40 116; 22 58 893

Fax: +355 4 22 40 117

E-mail: redaksia@toena.com.al

botimet.toena@gmail.com

[Http://www.toena.com.al](http://www.toena.com.al)

Përschendetje,

kur isha në shkollë të mesme, rastiste gjithnjë një vajzë në klasën time, që dukej se kishte gjithçka. E kuptoni ç' dua të them: flokë të përsosur, të dashur të përsosur, jetë të përsosur. Vetë s'kisha asnjërin prej këtyre, pavarësisht përpjekjeve të mia. Dhe, gjithmonë, mendoja se, nëse do të isha tamam si ajo, jeta ime do të ishte e përkryer. Por, në të vërtetë, nuk mund të thuash shumë për një person, thjesht duke i hedhur një vështrim të shpejtë. Do të jetë veçse një supozim. Po sikur të gërmosh për ta njohur vërtet vajzën, e cila ka gjithçka? Ndoshta ajo që do të zbulosh mund të të habitë...

Kështu më lindi ideja për librin "Vetëm dëgjo". Nëse i vlerëson njerëzit nga pamja e jashtme, mund edhe të zhgënjehesh... Libri flet për familjet dhe mënyrën se si ato funksionojnë, apo nganjëherë, edhe dështojnë, për motrat dhe shoqet e ngushta, për muzikën. Por, kryesisht, ai thekson se duhet të jesh i sinqertë me veten dhe ata që të rrethojnë. Dhe kjo, ndonjëherë, mund të jetë më e vështira nga të gjitha.

Shpresoj se do t'ju pëlqejë të njiheni me Anabela Grinin. Do të dëshiroja të dija mendimin tuaj, prandaj më shkruani dy rreshta në *sarahdessen.com*. Këtu ju mund të kontrolloni edhe faqen time në internet, dhe të mësoni diçka për romanet e tjera që kam shkruar, apo për historitë që qëndrojnë pas tyre.

Lexim të këndshëm!
Sarah Dessen

Zgjidhja më e mirë gjendet gjithnjë përmes thelbit.

Robert Frost

Vetëm DËGJO

KREU I PARË

E kisha regjistruar reklamën që në prill, përpara se të ndodhte gjithçka. Pothuajse e kisha harruar fare. Ajo kishte nisur të shfaqej para pak javësh dhe, befas, unë isha kudo.

Në rreshtat me ekrane të vendosura në palestër, në monitorin e postës, që supozohet t'ju largojë vëmendjen nga radha e gjatë ku po prisni apo edhe këtu, në televizorin e dhomës sime. Qëndroja e ulur buzë krevatit me grushtet e shtrënguara. Më duhej të ngrihesha e të ikja.

“Është pikërisht koha për...”

Ia ngula sytë vetes në ekran dhe u përpoqa të gjeja ndonjë ndryshim, ndonjë provë të dukshme të asaj që më kishte ndodhur, meqenëse regjistrimi ishte bërë para pesë muajsh. Megjithatë, në fillim u çudita vërtet tek shihja veten pa përdorur një pasqyrë. Nuk isha mësuar kurrë me këtë, edhe pas një kohe kaq të gjatë.

“Ndeshjet e futbollit”, thashë. Kisha veshur uniformën me ngjyrë të kaltër të nxitëses së tifozëve. Flokët i kisha kapur bishtkali. Në krahë shtrëngoja një lloj megafoni, që nuk para përdorej më. Në të ishte pikturuar shkronja K.

“Sallën e studimit”, vazhdova; e veshur me një fund serioz prej stofi skocez me kuadrate dhe një pulovër të shkurtër bojëkafë, me të cilin nuk ndihesha aspak rehat. Ishte veshje e gabuar, sepse kur po transmetohej reklama kishte filluar vapa.

“Dhe, pa dyshim, jetën sociale.” Isha përkulur dhe po shihja ngultas veten në ekran. Tani kisha veshur xhinse dhe

një bluzë me mëngë të shkurtra që xixëllonte. Isha ulur në një stol, e kthyer nga kamera për të thënë fjalët, teksa një grup vajzash dërdëllitnin pa zhurmë prapa meje.

Regjisori, një djalë i ri, që sapo kishte përfunduar studimet, më kishte shpjeguar konceptin e reklamës, që ishte krijimi i tij. “Vajza që ka gjithçka”, më kishte thënë duke bërë një lëvizje rrethore dhe energjike të duarve, sikur vetëm aq të duhej për të siguruar diçka kaq të madhe, për të mos thënë të papërcaktuar. Natyrisht, kjo nënkuptonte të kishe mend, një megafon dhe një grup të madh shoqesh. Tani mund të isha ndalur në ironinë e qartë të kësaj të fundit, por në ekran reklama vazhdonte.

“Gjithçka po ndodh këtë vit”, thashë. Tashmë isha me një fustan rozë, mbi të cilin ishte vendosur një shirit, ku shkruhej: *MRETËRESHA E MBRËMJES*. Një djalë, i veshur me *smoking*, m’u afrua dhe zgjati krahun. Ia kapa dorën dhe i dhashë një buzëqeshje. Ai ishte student i vitit të dytë në universitetin e qytetit. Rrinte kryesisht mënjanë gjatë xhirimeve, por, kur u ndamë, më kërkoi numrin e telefonit. Si e kisha harruar këtë?

“Kohët më të bukura, - po thosha tani në ekran. - Kujtimet më të bukura. Dhe ju do të gjeni rrobat e duhura në qendrën tregtare KOPF.”

Kamera më kishte afruar aq shumë, saqë tashmë në ekran shihej vetëm fytyra ime. Xhirimet ishin bërë para asaj nate, para se të ndodhte gjithçka me Sofinë, para kësaj vere të gjatë e të vetmuar, plot sekrete dhe heshtje. Unë kisha marrë fund, por vajza në ekran ishte shkëlqyeshëm. Këtë e tregonte mënyra se si më vështronte mua dhe tërë botën. Dukej kaq e sigurt në vetvete, teksa hapte gojën për të folur sërish.

“Le të jetë ky vit i ri shkollor më i miri për ju!”, thashë. Ndjeva të më merrej fryma tek prisja vargun tjetër, vargun e fundit, atë që ishte i vërtetë. “Është koha për t’u kthyer në shkollë.”

Në fund të reklamës, poshtë meje, u shfaq logoja e qendrës tregtare KOPF. Në pak sekonda do të kalohej në reklamën e krepave të ngrirë apo në të rejat e fundit për motin, por unë nuk prita. Mora telekomandën, fika televizorin dhe u drejtova nga dera.

Kisha më tepër se tre muaj që përgatitesha për t' u përballur me Sofinë. Por, kur kjo ndodhi, nuk ndihesha ende gati.

Isha te parkingu. Po përipiquesha të mblidhja të gjitha forcat për të dalë nga makina, dhe për të nisur zyrtarisht vitin e ri shkollor. Teksa nxënësit kalonin nëpër grupe, në rrugën që të çonte në oborrin e shkollës, duke qeshur e biseduar, unë vazhdoja të analizoja gjithçka. Ndoshta ajo e kishte hedhur prapa krahëve këtë. Ndoshta diçka tjetër kishte ndodhur gjatë verës dhe e kishte zëvendësuar dramën tonë të vogël. Ndoshta situata nuk kishte qenë kurrë aq e rëndë, sa e kisha menduar. Të gjitha këto mundësi ekzistonin.

Më në fund, e fika makinën. Kur zgjata dorën për të hapur derën dhe u ktheva nga dritarja, ajo ishte aty.

Për një sekondë, vështruam njëra-tjetrën. E vura re në çast që kishte ndryshuar. Flokët e saj kaçurrelë me ngjyrë të errët ishin më të shkurtër. Kishte vënë vathë të rinj. Ishte dobësuar edhe më shumë se ç' mund të mendohej. Kishte hequr penelin e trashë, që i pëlqente aq shumë pranverës së shkuar. Tashmë kishte një pamje më natyrale, gjithçka në ngjyrë bronzi dhe rozë. Pyesja veten, çfarë i ishte dukur ndryshe tek unë, në shikimin e saj të parë.

Teksa mendoja këto, Sofia hapi gojën e saj të përsosur, picërroi sytë dhe ma bëri të qartë vendimin, për të cilin kisha pritur tërë verën.

- Kuçkë!

Xhami midis nesh nuk e mbyste dot zërin. As reagimin e nxënësve që po kalonin aty pranë nuk e fshihte dot. Pashë

një vajzë nga grupi i anglishtes, nga viti i kaluar, që u habit, ndërsa një tjetër, që nuk e njihja fare, qeshi me zë të lartë.

Fytyra e Sofisë ishte pa shprehje kur ma ktheu shpinën. Hodhi çantën në njërin sup dhe u nis në drejtim të oborrit. Isha skuqur në fytyrë. Ndjeva se të gjithë m'i kishin ngulur sytë. Nuk isha gati për këtë dhe, me sa dukej, s'do të isha kurrë. Dhe ky vit, si shumë gjëra të tjera, nuk mund të priste. Duhet ta nisja seriozisht, ndonëse e vetme. Tashmë nuk kisha rrugë tjetër, veçse të dilja nga makina, pavarësisht se të gjithë po më vështronin. Dhe ashtu bëra.

Me Sofinë isha takuar katër vjet më parë. Kisha përfunduar klasën e gjashtë dhe vera sapo kishte filluar. Isha në pishinën e lagjes, duke qëndruar në radhë te bari me dy kartëmonedha të lagura njëdollarëshe, për të blerë një kokakola. Ndjeva dikë të më afrohej nga prapa. Ktheva kokën dhe pashë një vajzë krejtësisht të panjohur, që po qëndronte atje. Kishte veshur rroba banje ngjyrë portokalli, të cilat i kishte kombinuar me një palë shapka plastike me platformë të trashë. Lëkurën e kishte ngjyrë ulliri, ndërsa flokët kaçurrelë me ngjyrë të errët, të tërhequr lart dhe të kapur bishtkali. Kishte vënë syze të zeza dhe rrinte si e mërziur. Në lagjen tonë, ku të gjithë e njihnin njëri-tjetrin, dukej sikur ajo kishte rënë nga qielli. Pa dashje, ia kisha ngulur sytë.

- Çfarë ka? - më pyeti. Pashë veten të pasqyruar te xhamat e syzeve të saj. - Pse më sheh ashtu?

Ndjeva fytyrën të më skuqej. Kjo më ndodhte sa herë që dikush nxehej me mua. Isha aq e ndjeshme ndaj tonit të zërit, saqë edhe seancat gjyqësore në televizion më krijonin shqetësim. Më duhej gjithnjë të ndërroja kanalën kur gjykatësi i fliste ashpër dikujt.

- Asgjë, - iu përgjigja dhe i ktheva shpinën.

Një minutë më vonë, gjimnazisti që punonte te bari, ngriti dorën me një vështrim të lodhur. Ndërsa ai ma mbushte

gotën, ndieja praninë e vajzës prapa meje si një peshë, teksa shtrija, e përqendruar, çdo rrudhë në dy kartëmonedhat e vendosura mbi xhamin poshtë gishtave të mi. Pasi pagova, u largova duke i mbajtur sytë në çimenton grupa-grupa të vendkalimit, derisa arrita në fund të pishinës, ku po më priste shoqja ime e ngushtë, Klarka Reinoldsi.

- Uitni iku në shtëpi. Më la porosi të të njoftoja, - foli Klarka duke shfryrë hundët, teksa unë vendosa me kujdes kokakolën pranë karriges sime. - I thashë që mund të ikim në këmbë.

- Në rregull, - iu përgjigja. Motra ime, Uitni, sapo kishte marrë patentën, që do të thoshte se e kishte për detyrë të më çonte me makinë në vende të ndryshme. Megjithatë, kthimi në shtëpi mbetej përgjegjësia ime; si nga pishina që ishte afër, dhe mund të ecja në këmbë, ashtu edhe nga qendra tregtare që ishte larg. Uitni ishte disi e tërhequr. Çdo hapësirë përreth saj ishte hapësira e vet *personale*. Ti mund ta cenoje atë edhe vetëm duke ekzistuar.

Pasi u ula, pata mundësi, më në fund, ta vështroja sërish vajzën me rroba banje ngjyrë portokalli. Ishte larguar nga bari dhe po qëndronte në këmbë nga ana tjetër e pishinës, me peshqirin mbi njërin krah dhe një pije në dorën tjetër, duke vështruar vendosjen e stolave dhe karrigeve të plazhit.

- Vazhdo! - tha Klarka dhe m'i dha letrat e bixhozit që mbante në dorë. - E ke ti radhën t'i ndash.

Klarka ka qenë shoqja ime e ngushtë që kur ishim gjashtë vjeçe. Kishte shumë fëmijë në lagjen tonë, por për arsye të ndryshme, shumica e tyre ishin adoleshentë, si motrat e mia, ose katër vjeç e poshtë, si pasojë e një bumi lindjesh nja dy vjet më parë. Kur familja e Klarkës erdhi nga Uashingtoni, mamatë tona u takuan në një mbledhje. Meqë ishim moshatare, na bashkuan dhe që atëherë jemi shoqe të ngushta.

Klarka kishte lindur në Kinë. Ajo u adoptua nga çifti Reinoldi, kur ishte gjashtëmuajshe. E vetmja gjë e përbashkët që kishim, ishte gjatësia e njëjtë. Unë isha bionde, me sy blu, ndërsa ajo kishte flokët më të errët e më të ndritshëm që kisha parë ndonjëherë. Sytë e saj ishin një ngjyrë kafe aq e thellë, sa dukeshin pothuajse të zinj. Unë isha e druajtur dhe e etur për t'u zbavitur, ndërsa Klarka ishte serioze, e matur dhe e kujdesshme. Këtë e tregonin qartë toni, personaliteti dhe pamja e saj e jashtme. Unë kisha punuar si modele që kur nuk e mbaja mend, duke ndjekur shembullin e motrave të mia. Klarka ishte si një çun haram dhe futbollistja më e mirë në lagjen tonë. Ajo ishte "as" në lojën me letra dhe më kishte rrahur tërë verën.

- A mund të pi një gllënjë nga gota jote? - më pyeti. Pastaj teshtiu. - Sa vapë që është këtu!

Tunda kokën dhe zgjata dorën të merrja gotën për t'ia dhënë asaj. Klarka ishte alergjike gjatë gjithë vitit, por në verë arrinte kulmin. Nga prilli në tetor hundët e saj ishin të zëna, kullonin ose i duhej t'i shfrynte vazhdimisht. Asnjë ilaç nuk i bënte derman. Kisha kohë që isha mësuar me zërin e saj të ngjirur dhe shamitë prej letre *Kleenex*, gjithnjë të pranishme në xhepin apo dorën e saj.

Kishte një hierarki të organizuar, për sa u përket vendeve në pishinën tonë. Rojat e pishinës zinin tavolinat e piknikut pranë barit. Nën at me fëmijë të vegjël qëndronin në fund, te pjesa e cekët, si dhe te pishina për fëmijë ose, e quajtur ndryshe, pishina e urinimit. Unë dhe Klarka preferonim zonën me hije, prapa rrëshqitëseve për fëmijë. Djemtë e shkollës së mesme rrinin afër trampolinës. Këtu do të përmendja Kris Peningtonin, që ishte tre vjet më i madh se unë. Ai ishte djali më i bukur në lagje dhe, për mua, ndoshta në botë. Vendet më të mira ishin ato midis barit dhe qendrës

së pishinës, të cilat ziheshin, zakonisht, nga vajzat më të njohura të shkollës së mesme. Këtu rrinte motra ime më e madhe, Kirsteni. Tani ajo ishte shtrirë në një shezlong, e veshur me një palë rroba banje shumë të bukura, ngjyrë rozë të ndezur, teksa bënte fresk me një revistë *Glamour*.

Pasi ndava letrat, u habita kur pashë që vajza me rroba banje ngjyrë portokalli vaji aty ku ishte ulur Kirsteni, dhe zuri karrigen ngjitur me të. Moli Kleitoni, shoqja e ngushtë e Kirstenit, që ishte në anën tjetër të saj, i ra me bërryl dhe i bëri shenjë me kokë nga vajza. Kirsteni ngriti kokën. I hodhi një vështrim të shpejtë, pastaj mblodhi supet dhe u shtri sërish, duke e lëshuar krahun mbi fytyrë.

- Anabela? - Klarka kishte marrë tashmë letrat e saj dhe s'i pritej sa të më mundte. - E ke ti radhën.

- Oh, - thashë dhe u ktheva nga ajo. - Ke të drejtë.

Pasditen e së nesërme, vajza erdhi përsëri. Kësaj here kishte veshur rroba banje ngjyrë argjendi. Kur mbërrita unë, ajo kishte hapur peshqirin, dhe ishte rehatuar në shezlongun ku kishte qenë motra ime një ditë më parë. Mbante një shishe ujë pranë vetes dhe një revistë mbi prehër. Klarka kishte vajtur në kursin e tenisit, kështu që isha vetëm kur erdhi Kirsteni me shoqet e saj, rreth një orë më vonë. Ato hynë me zhurmë, si gjithnjë, me këpucët që i kërcisnin. Kur arritën te vendi i tyre i zakonshëm, ngadalësuan hapat dhe vështruan njëra-tjetrën. Moli Kleitoni dukej e acaruar, ndërsa Kirsteni u zhvendos katër karrige më tutje dhe vendosi gjërat e saj.

Në ditët që pasuan pashë se si vajza e re vazhdonte me kokëfortësi përpjekjet e saj për të hyrë në grupin e motrës sime. E filloi thjesht me zënien e një karrigeje, por në ditën e tretë, i intensifikoi lëvizjet e saj. U shkonte nga pas, kur ato drejtoheshin për te bari. Futej në ujë pak sekonda pas tyre dhe u qëndronte vetëm tridhjetë centimetra larg, teksa

ato lëviznin në ujë e bisedonin, duke lagur njëra-tjetrën. Në fundjavë i ndiqte si hije gjatë tërë kohës.

Duhet të ishte vërtet e bezdisshme. Kisha parë Molin t'i hidhte nja dy shikime tërë inat. Madje, Kirsteni i kishte kërkuar të zmbrespsej, kur ajo u ishte afruar pak si tepër, te pjesa fundore dhe e thellë e pishinës. Por vajza nuk dukej aspak e shqetësuar. Përkundrazi, ajo i shtoi përpjekjet e saj, sikur të mos i interesonte fare se çfarë thoshin ato. Rëndësi kishte që flisnin me të, dhe pikë.

- Dëgjova që kanë ardhur fqinj të rinj në shtëpinë ku jetonte familja Dotri, - tha mami një mbrëmje, kur po hanim darkë.

- Pse, janë larguar ata? - pyeti babi.

Mami pohoi me kokë.

- Që në qershor. Kanë shkuar në Toledo. Nuk të kujtohet? Babi u mendua për një sekondë.

- Ah, po, - tha, më në fund, duke tundur kokën. - Toledo.

- Dëgjova se kanë një vajzë në moshën tënde, Anabela, - vazhdoi mami, duke ia kaluar Uitnit tasin me makarona që kishte në dorë, e cila e pasoi menjëherë tek unë. - Më duket se e pashë dje te marketi *Margie*.

- Vërtet? - e pyeta.

- Kishte flokë me ngjyrë të errët, pak më të gjatë se të tutë. Ndoshta ta kanë zënë sytë nëpër lagje.

Vrava mendjen për një çast.

- Nuk e di...

- Pa shiko kush na qenka! - tha befas Kirsteni. U dëgjua një kërcëllitje, teksa lëshoi pirunin e saj. - Ajo e çmendura, që na është qepur te pishina. Oh, Zot! E dija që ishte shumë më e vogël se ne.

- Prit pak! Ju është qepur dikush te pishina? - pyeti babi që tashmë po përqendrohej në bisedë.

- Mos, o Zot! - thirri mami e shqetësuar.

- Nuk bëhet fjalë për një ndjekëse të rrezikshme, - tha Kirsteni. - Është një vajzë e fiksuar pas nesh. Më ka acaruar shumë. Na ulet pranë ose na ndjek nga mbrapa. Nuk flet, por vetëm dëgjon bisedat tona. I kam thënë të zhduket, por ajo më shpërfill. Hej, Zot! Nuk e besoj dot që është vetëm dymbëdhjetë vjeçe. Tani më duket edhe më e neveritshme.

- Sa dramatike! - mermëriti Uitni, teksa nguli pirunin te një copë sallatë.

Kishte të drejtë, sigurisht. Kirsteni ishte mbretëresha e dramave. Ajo nuk i kontrollonte dot as emocionet, as gojën... Nuk pushonte kurrë së foluri, edhe kur e dinte se ti nuk po e dëgjoje. Ndryshe nga ajo, Uitni ishte e qetë. Edhe ato pak fjalë që nxirrte nga goja ishin gjithnjë kuptimplote.

- Kirsten! - foli mami. - Sillu mirë!

- Jam përpjekur, mami. Por, nëse do ta shihje me sytë e tu, do të më jepje të drejtë. Është njeri i çuditshëm.

Mami piu një gllënjë nga vera e saj.

- Nuk është e lehtë të ndërrosh shtëpinë. Ndoshta nuk di si të zërë miqësi...

- Duket qartë që nuk di, - ia ktheu Kirsteni.

- ... dhe kjo do të thotë që ti duhet ta ndihmosh, - e përfundoi mami fjalinë.

- Ajo është dymbëdhjetë vjeçe, - tha Kirsteni, sikur kjo të nënkuptonte se ishte e sëmurë apo duke luftuar me flakët.

- Kaq është edhe motra jote, - u hodh babi.

Kirsteni mori pirunin dhe ia drejtoi atij.

- Pikërisht! - iu përgjigj.

Uitni, që ishte pranë meje, turfulloi. Por mami tashmë e kishte drejtuar vëmendjen nga unë.

- Anabela, ndoshta ti mund të bësh një përpjekje, nëse e sheh. Ta përshtesësh apo ku ta di unë...

Nuk i tregova mamit që, në të vërtetë, e kisha takuar këtë vajzë, sepse do të tmerrohej që ajo ishte aq e paedukuar. Jo se kjo do t'i kishte ndryshuar pritshmëritë e saj për sjelljen time. Mami im ishte shumë e sjellshme dhe këtë e dinin të gjithë. Gjatë tërë jetës sonë, ajo kishte pritur edhe nga ne të ishim të tilla, pavarësisht rrethanave.

- Ndoshta, - i thashë.

- Sa vajzë e mbarë je! - ma ktheu.

Pasditen e së nesërme, kur unë dhe Klarka mbërritëm te pishina, pamë Kirstenin shtrirë. Nga njëra anë e saj ishte Moli, ndërsa në anën tjetër *vajza e re*. U përpoqa ta shpërfill, teksa u rehatuam te vendi ynë. Kur, rastësisht, ktheva kokën nga Kirsteni, ajo po më shikonte. Pastaj u ngrit duke më hedhur një vështrim të shpejtë dhe u drejtua për te bari. *Vajza e re* iu vu menjëherë nga prapa. Tashmë e dija se ç'duhet të bëja.

- Kthehem për një sekondë, - i thashë Klarkës që po shfrynte hundët, teksa lexonte një roman të Stefen King.

- Mirë, - u përgjigj ajo.

I rashë përçark trampolinës dhe kryqëzova krahët mbi kraharor kur kalova pranë Kris Peningtonit. Ai ishte shtrirë në shezlong dhe kishte mbuluar sytë me peshqir, ndërsa nja dy shokë të tij po bënë mundje pranë pishinës. Tri ishin gjërat që bëja kryesisht në pishinë atë verë: notoja, mundesha në lojën me letra që luaja me Klarkën, dhe, vjedhurazi, i hidhja shikime Krisit. Në vend që të vazhdoja t'i shijoja këto, isha futur në një bela... Dhe e gjitha kjo, sepse mami këmbëngulte që ne të rriteshim si bamirëse të devotshme. Çfarë mrekullie!

Mund t'i kisha treguar Kirstenit për zënkën e mëparshme me këtë vajzën, por do t'i kisha hapur punë vetes. Ndryshe nga unë, ajo nuk i shmangej ballafaqimit. Përkundrazi, nxitonte drejt tij. Ajo ishte fuçia e barutit në familjen tonë.

Nuk e mbaja dot mend sa herë isha tërhequr mënjanë, e bërë një grusht dhe e skuqur nga turpi, teksa ajo ua bënte të qarta pakënaqësitë e saj shitësve, shoferëve apo ish-të dashurve të saj. E doja Kirstenin, por e vërteta ishte se m' i ngrinte nervat.

Ndryshe nga ajo, Uitni dinte ta kontrollonte veten. Nuk tregonte kurrë kur ishte e xhindosur, por ama kuptohej nga shprehja në fytyrë, picërrima e syve, apo psherëtimat e thella... Ndoshta do të ishte më mirë të thoshte ndonjë fjalë... Çfarëdo që të ishte... Ajo dhe Kirsteni kishin vetëm dy vjet diferencë dhe ziheshin shpesh. Në fillim të zënkës dëgjohej vetëm Kirsteni që s'pushonte, teksa rendiste akuzat dhe fyerjet. Nëse i kushtojë pak më tepër vëmendje, do të vije re që heshtja e plotë apo kundërgargumentet që Uitni paraqiste, sado të pakta ishin, gjithnjë godisnin më ashpër sesa vorbullat e komenteve të Kirstenit.

Njëra e hapur, tjetra e mbyllur... Nuk ishte çudi që imazhi i parë që më vinte në mend, kur mendoja për dy motrat e mia, ishte *një derë*. Në rastin e Kirstenit ishte dera kryesore e shtëpisë, nga e cila ajo gjithmonë hynte e dilte, zakonisht duke folur, dhe me një tufë shoqesh që i vinin nga pas. Dera e Uitnit ishte ajo e dhomës së saj të gjumit, të cilën gjithnjë preferonte ta mbante të mbyllur.

Unë qëndroja diku midis motrave të mia dhe personaliteteve të tyre të forta. Isha personifikimi i hapësirës së madhe gri që i ndante ato. Nuk isha e guximshme, nuk i thosha fjalët troç, por nuk isha as e heshtur e as e matur. Nuk e kisha idenë sesi do të më përshkruante dikush, ose çfarë do t' i vinte në mend, kur të dëgjonte emrin tim. Unë isha thjesht, Anabela.

Mamaja ime, që e urrente konfliktin, e kishte zët kur motrat e mia ziheshin. “Përse nuk mundeni të jeni të sjellshme?” - i pyeste. Ndërkohë që ato të dyja rrotullonin sytë, një mesazh i qartë hynte në kokën time: të ishe e sjellshme, ishte modeli i

përkryer, ishte pikërisht ai vendi, ku njerëzit nuk e ngrinin zërin, apo nuk rrinin aq të heshtur sa të të trembnin. Nëse do të ishte e sjellshme, nuk kishte pse të shqetësoheshe aspak për grindjet. Por, të ishte e sjellshme, nuk ishte aq e lehtë sa dukej, veçanërisht, kur të tjerët në këtë botë mund të ishin shumë të ligj.

Kur arrita te bari, Kirsteni ishte zhdukur. Vajza po priste djalin prapa banakut, t'i regjistronte bonbonet që kishte blerë. "Ja ku na qenka!", mendova teksa iu afrova.

- Ç'kemi? - ajo më vështroi me një shprehje të palexueshme në fytyrë. - Jam Anabela. Je e re në lagjen tonë, apo jo?

Nuk foli asnjë fjalë. Ndërkohë Kirsteni doli nga banja e grave, dhe ndaloi kur na pa që po bisedonim.

- Kam përshtypjen, - vazhdova, tashmë edhe më e sikletosur, - se jemi moshatare.

Vajza zgjati dorën dhe i ngriti pak më tepër syzet mbi hundën e saj.

- Edhe? - pyeti me të njëjtin zë therës dhe sarkastik, ashtu si dhe herën e parë që më ishte drejtuar.

- Mendova se ndoshta do të dëshiroje të rrinim bashkë, - i thashë, - ose të dilnim ndonjëherë...

Sërish heshtje...

- Ti do që unë të qëndroj me ty.

Nga mënyra se si e tha, kjo tingëlloi aq qesharake, sa që menjëherë fillova të tërhiqem.

- Nuk je aspak e detyruar ta bësh, - ia ktheva. - Ishte thjesht...

- Jo, - më ndërpreu prerë. Pastaj e përkuli kokën prapa dhe qeshi. - Në asnjë mënyrë.

Nëse do të kisha qenë vetëm unë atje, çdo gjë do të kishte përfunduar aty. Ashtu e skuqur në fytyrë, do të kthehesha te Klarka. Por aty ndodhej edhe dikush tjetër...

- Prit pak! - tha Kirsteni me zë të lartë. - Çfarë ishte ajo që sapo the?

Vajza u kthye. Kur pa motrën time, zgurdulloi sytë.

- Çfarë? - ia ktheu ajo. Kjo ishte fjala e parë që më kishte thënë edhe mua... Nuk mund të mos e vija re se sa ndryshe tingëlloi tani...

- Të pyeta, - përsëriti Kirsteni me zërin e saj therës,
- çfarë i the asaj?

“Filloi kjo”, mendova.

- Ajo është motra ime, - vazhdoi Kirsteni, duke treguar me gisht nga unë, - dhe ti u solle tamam si kuçkë me të.

E ndërsa unë isha bërë një grusht dhe e kuqe flakë në fytyrë, Kirsteni vendosi dorën në ijë, që do të thoshte se sapo kishte bërë nxehjen.

- Nuk u solla si kuçkë, - iu përgjigj vajza dhe hoqi syzet.
- Unë, thjesht...

- Kjo që po të them është e vërtetë, dhe ti e di këtë, - e ndërpreu Kirsteni. - Prandaj mos u lodh kot ta mohosh! Dhe mos më ndiq më nga pas, se ma shpife! More vesh? Hajde, Anabela!

Kisha shtangur duke parë fytyrën e vajzës. Befas, pa syze e me një pamje të pikëlluar, ajo dukej dymbëdhjetë vjeçe. Po na shikonte ngultas, teksa Kirsteni më kapi nga kyçi i dorës dhe më tërhoqi si rimorkio nga prapa deri te shezlongët, ku ajo qëndronte me shoqet e saj.

- E pabesueshme! - vazhdonte të thoshte. Ktheva kokën nga ana tjetër e pishinës dhe vura re që Klarka më pa si e hutuar, kur Kirsteni më uli te vendi i saj. Moli u ngrit ndenjor duke kapsitur sytë, dhe zgjati dorën lart, për të kapur rripat e zgjidhur të rrobave të banjës.

- Çfarë ndodhi? - pyeti ajo. E, ndërsa Kirsteni filloi t’i tregonte, hodha një shikim të shpejtë nga bari, por vajza kishte ikur. Pastaj, e dallova te gardhi prapa meje. Po ecte drejt parkingut zbathur dhe me kokën poshtë. Gjërat e saj i kishte lënë te shezlongu: peshqirin, shapkat, një çantë ku

kishte futur kuletën, një revistë dhe një furçë flokësh ngjyrë rozë. Prita që të kujtohej dhe të vinte t'i merrte. Por ajo nuk u kthye më.

Gjërat e saj qëndruan atje tërë pasditen. Më pas u ula me Klarkën. I tregova gjithçka. Pastaj luajtëm disa lojë me letra dhe notuam. Kirsteni dhe Moli ikën, ndërsa vendet e tyre i zunë disa të tjerë. Kur roja e pishinës, më në fund, i ra bilbilit për të njoftuar se ishte orari i mbylljes, unë dhe Klarka mblodhëm plaçkat. Ashtu të djegura nga dielli e të uritura, u bëmë gati për të shkuar në shtëpi.

E dija, që nuk kisha pse të shqetësohesha për atë vajzën. Ajo ishte sjellë shumë keq me mua dy herë, prandaj nuk e meritonte aspak keqardhjen apo ndihmën time. Por, kur kaluam te shezlongu i saj, Klarka u ndal.

- Nuk mund t'i lëmë këtu, - tha. U përkul të merrte shapkat dhe i futi te çanta. - E kemi rrugës shtëpinë e saj.

Mund ta kisha kundërshtuar, por m'u kujtua tek ecte vetëm dhe zbathur te parkingu. Kështu, hoqa peshqirin nga shezlongu, dhe nisa ta palos vetë.

- Po, ke të drejtë, - ia ktheva.

Megjithatë, sapo arritëm te shtëpia e vjetër e familjes Dotri, u ndjeva e lehtësuar, kur pashë se dritat nuk ishin të ndezura dhe nuk kishte asnjë makinë në rrugicën para garazhit. Kështu mund t'i linim gjërat e vajzës aty, dhe ta mbaronim këtë punë. Por, kur Klarka u përkul për ta vendosur çantën pranë derës kryesore, ajo u hap, dhe vajza u shfaq përpara nesh.

Kishte veshur pantallona të shkurtra dhe një bluzë të kuqe. Flokët i kishte kapur bishtkali. Ishte pa syze dhe pa shapka të larta. Kur na pa, u bë flakë e kuqe.

- Ç'kemi? - tha Klarka pas një heshtjeje goxha të gjatë dhe të sikletshme. Pastaj teshtiu, para se të shtonte: - Të sollëm gjërat e tua.

Vajza e vështroi për një sekondë, sikur nuk po kuptonte çfarë po i thoshte. Ndoshta, ashtu e bllokuar siç ishte Klarka, vërtet nuk mori vesh gjë. U përkula, mora çantën dhe ia zgjata.

- Kishe harruar këtë, - i thashë.

I hodhi një shikim çantës, dhe pastaj ngriti sytë nga unë. Po tregohej tepër e kujdesshme.

- Oh! - ma ktheu duke zgjatur dorën. - Faleminderit.

Prapa nesh kaluan disa fëmijë me biçikleta, që thërrisnin me zë të lartë njëri-tjetrin. Pastaj sërish qetësi...

- Zemër? - dëgjova një zë që erdhi nga fundi i sallorit të errët prapa saj. - Ka ardhur njeri?

- Mos u shqetëso! - ia ktheu. Pastaj bëri një hap përpara, duke mbyllur derën prapa saj. Kaloi me shpejtësi përpara nesh në verandë, por unë arrita t'ia dalloj sytë e skuqur e të ënjtur. Kishte qarë... Befas, si shumë herë të tjera, dëgjova zërin e mamit në kokën time: "Nuk është e lehtë të ndërrosh shtëpinë. Ndoshta nuk di si të zërë miqësi...".

- Dëgjo! - i thashë. - Për sa i përket asaj që ndodhi me motrën time...

- Nuk ka asnjë problem, - u përgjigj, duke më ndërprerë. Por, teksa i tha këto fjalë, zëri iu ngjir paksa. Na ktheu shpinën dhe vendosi njërën dorë te goja. Qëndroja atje, pa ditur ç'të bëja. Pashë Klarkën që po rrëmonte në xhepin e pantallonave të saj të shkurtra për të nxjerrë pakon e vogël me shami letre *Kleenex*, që e mbante përherë me vete. Tërhoqi njërën shami, pastaj iu afrua vajzës dhe ia dha. Ajo e mori qetësisht dhe e ngjeshi mbi fytyrën e saj.

- Unë jam Klarka, ndërsa kjo është Anabela, - i tha.

Në vitet që do të pasonin do ta kujtoja gjithnjë këtë çast: unë dhe Klarka duke qëndruar atje... prapa kësaj vajze, që na kishte kthyer shpinën. Shumë gjëra mund të kishin

qenë ndryshe për mua dhe për të gjithë, nëse diçka tjetër do të kishte ndodhur, pikërisht, në atë moment. Atëherë ai ngjasonte me shumë momente të tjera, të shkurtra e të parëndësishme... Ajo u kthye nga ne. Tashmë nuk po qante më dhe, çuditërisht, dukej shumë e qetë.

- Unë quhem Sofia.

KREU I DYTË

- Sofia!

Më në fund kishte ardhur ora e pushimit të drekës. Kjo do të thoshte se, të paktën, gjysma e ditës së parë të shkollës tashmë kishte përfunduar. Korridori, i mbushur plot me nxënës, gumëzhinte. Dëgjohej kërcëllima e dyerve të dollapëve me çelës, si dhe altoparlanti, ku jepeshin njoftime të ndryshme. E, megjithatë, zërin e Emilia Shasterit arrita ta dëgjoj qartë...

Hodha një vështrim nga shkalla kryesore e korridorit. Ajo po vinte vërtet në drejtimin tim. Pashë kokën e saj flokëkuqe të mbinte përmes turmës. Sytë tanë u takuan, por vetëm kalimthi, kur ajo ishte rreth një metër larg meje. Pastaj vazhdoi të ecte me shpejtësi nëpër korridor, drejt vendit ku po e priste Sofia.

Meqenëse Emilia kishte qenë shoqja ime, në fillim kisha menduar se ndoshta kjo gjë nuk do të ndryshonte. Me sa dukej isha gabuar. Tashmë kufijtë ishin caktuar, dhe e dija me siguri që qëndroja jashtë tyre.

Natyrisht, kisha shoqe të tjera nga shkolla apo nga agjencia *Modelet e Lagjes Leikvju*, ku isha angazhuar si modele prej vitesh. Megjithatë, dukej qartë se izolimi gjatë verës, që ia imponova vetes, doli që ishte më i efektshëm seç e kisha imagjinuar. Menjëherë, sapo ndodhi gjithçka, e shkëputa linjën e komunikimit me personat e tjerë. Mendoja se kështu isha më e sigurt. Nuk doja që të tjerët

të më gjykonin. Nuk u përgjigjesha telefonatave dhe u shmangesha njerëzve kur i shihja në qendrën tregtare apo në kinema. Nuk kisha dëshirë të flisja për atë që kishte ndodhur, prandaj, gjëja më e mirë që mund të bëja ishte të mos flisja fare. Dhe, rezultati? Gjatë tërë mëngjesit, kur ndaloja për të përshëndetur vajzat që njihja, ose u afrohesha grupeve me nxënës që bisedonin, ndieja në çast një ftohtësi, e cila zgjaste derisa u kërkoja ndjesë se më duhej të largohesha. Në maj, e vetmja gjë që kisha dëshiruar, ishte të qëndroja vetëm. Tashmë dëshira më ishte plotësuar.

Shoqëria që kisha pasur me Sofinë, natyrisht, nuk më ndihmoi aspak. Duke qëndruar me të, në njëfarë mënyre, i binte të fajësohesha edhe unë për sjelljen e saj të keqe, apo mëkatet e shumta. Prandaj, një pjesë e mirë e nxënësve nuk po nguteshin të më përqaфонin. Vajzat që Sofia i kishte fyer dhe i kishte lënë të vetmuara, teksa unë bëja sehir, mendonin që e meritoja ta provoja shijen e hidhur të helmit që Sofia tashmë kishte vjellë mbi mua.

U drejtova për te hyrja kryesore dhe ndalova përpara rreshtit të gjatë të dyerve prej xhami. Jashtë dallova grupin e vajzave atlete, të vajzave të artit, si dhe grupin e të budallallepsurave nga mësimet. Nxënësit ishin shpërndarë nëpër hapësirat me bar dhe nëpër rrugina. Secili kishte vendin e vet. Dikur edhe unë kisha pasur timin. Ishte stoli i drunjtë, në të djathtë të rruginës kryesore, ku tani ishin ulur Sofia dhe Emilia. Mendova me vete se ndoshta ishte më mirë të mos dilja fare jashtë.

“Është pikërisht koha për...”, thirri dikush prapa meje, me zë të lartë. Dëgjova një shpërthim të qeshurash dhe, kur u ktheva, pashë një grup futbollistësh, që po qëndronin pranë sekretarisë. Një djalë i gjatë me gërsheta po imitonte mënyrën si ia kisha zgjatur krahun djalit në reklamë, ndërsa të tjerët po qeshnin mbytur. Dikur, nuk do e kisha vrarë

mendjen për një karagjoz si ai, por tani ndjeva fytyrën të më skuqej, teksa hapa dyert përpara meje dhe dola jashtë.

Në të djathtën time ndodhej një mur i gjatë. Shkova drejt tij dhe kërkova një vend për t'u ulur. Aty ishin vetëm dy veta: Klarka Reinoldsi dhe Ouen Armstrongu. Dukej qartë që nuk ishin së bashku, sepse distanca ndërmjet tyre ishte goxha e madhe. Nuk kisha shumë alternativa, kështu që u ula diku në mes.

Nxora drekën që më kishte paketuar mami atë mëngjes: një sanduiç me pulë deti, një shishe ujë dhe një pjeshkë. Hapa shishen dhe piva një gllënjë të madhe, përpara se t'i lejoja vetes, më në fund, një vështrim përreth. Sapo i hodha një shikim të shpejtë stolit, pashë Sofinë që po më vëzhgonte. Kur sytë tanë u takuan, ajo u ngërdhesh dhe pastaj ktheu kokën.

“Je bërë për të ardhur keq”, dëgjova në kokën time të më thoshte, por pastaj e largova këtë mendim. Se mos po vdisja unë të ulesha me të... Dhe as nuk e kisha çuar nëpër mend se do të gjendesha aty, me Klarkën nga njëra anë, dhe me djalin *më të revoltuar* të shkollës nga ana tjetër.

Të paktën Klarkën e njihja, ose e kisha njohur dikur. Ndërsa, për Ouen Armstrongun, gjithçka që dija, e kisha dëgjuar nga të tjerët. Ishte i gjatë, muskolor dhe me shpatulla të gjera. Gjithnjë vishte çizme me shollë gome të trashë. Me to dukej edhe më i madh, ndërsa hapat e tij edhe më të rëndë. Flokët i kishte ngjyrë të errët dhe të prerë shkurt. Nuk e kisha parë kurrë pa *iPod*-in e tij dhe kufjet, të cilat i mbante kudo: brenda, jashtë, në klasë, jashtë klase. Me sa dija unë, duhet të kishte shokë, por nuk e kisha parë kurrë të fliste me njeri.

Janarin e kaluar ndodhi një zënkë te parkingu, para se të binte zilja e parë. Sapo kisha dalë nga makina, kur pashë

Ouenin me çantën mbi njërin sup dhe kufjet në vesh, duke iu drejtuar, si gjithnjë, ndërtesës kryesore. Ai kaloi pranë Roni Uotermenit, i cili ishte mbështetur te makina e tij dhe po fliste me një grumbull shokësh. Çdo shkollë e ka dikë si Roni: krejtësisht trap, i famshëm për t'u vënë stërkëmbësin nxënësve nëpër korridore dhe për të gjuajtur çdo vajzë që i kalonte pranë. Vëllai i tij më i madh, Luka, ka qenë krejt e kundërta e tij. Ishte kapiteni i skuadrës së futbollit dhe kryetari i komitetit të nxënësve. Ishte shumë i sjellshëm, dhe të gjithë e pëlqenin. Kjo ishte arsyeja, pse e duronin vëllain e tij më të vogël dhe acarues. Por Luka ishte diplomuar vitin e kaluar dhe tashmë Roni ishte vetëm.

Oueni po ecte në punën e vet. Roni i tha diçka me zë të lartë. Kur ai nuk u përgjigj, i doli përpara dhe ia bllokoi rrugën. Kjo nuk ishte aspak ide e mirë. Roni nuk ishte trupvogël, por ngjante i vockël në krahasim me Ouen Armstrongun, që ishte, të paktën, një kokë më i gjatë se ai dhe shumë më i gjerë. Megjithatë, kjo nuk dukej se përbënte problem për Ronin. Ai i tha diçka tjetër. Oueni vetëm e vështroi për një çast dhe, kur nisi të ecte sërish, Roni e qëlloi në mjekër.

Oueni u pengua. Pastaj lëshoi çantën përdhe, tërhoqi prapa krahun tjetër, dhe e lëshoi në një hark të plotë duke e goditur Ronin në fytyrë. Nga atje ku po qëndroja, arrita ta dëgjoja kërcitjen e grushtit në kockë.

Roni u rrëzua përtokë brenda pak sekondash. Në fillim trupi i tij, me gjunjët që u përkulën, pastaj shpatullat, të ndjekura nga koka, e cila kërceu pak kur preku tokën. Oueni uli dorën, e kapërceu tepër i qetë situatën, mori çantën dhe vazhdoi të ecte. Turma që ishte grumbulluar aty nisi të shpërndahej me shpejtësi, duke ia hapur rrugën. Tashmë, shokët e Ronit ishin mbledhur rreth tij dhe dikush po kërkonte rojën e parkingut. Ajo që më mbeti në mendje

ishte se Oueni u largua me të njëjtin hap, të njëjtën ecje si më parë, sikur të mos kishte ndaluar fare.

Kur ndodhi kjo ngjarje, Oueni kishte vetëm një muaj në shkollën tonë. Si pasojë e këtij incidenti, u përjashtua edhe një muaj tjetër. Kur u kthye, të gjithë flisnin për të. Mora vesh se e kishin përzënë nga shkolla e mëparshme dhe se ishte në një bandë. Qarkullonin aq shumë fjalë për të, sa që pak muaj më vonë, kur dëgjova se ishte arrestuar, ngaqë ishte grindur në një klub gjatë fundjavës, nuk e besova. Por pastaj nuk erdhi më në shkollë. Vetëm tani e pashë që ishte kthyer.

Në të vërtetë, nga afër, Oueni nuk dukej si përbindësh. Kishte vënë syze dhe kishte veshur një bluzë të kuqe. Qëndronte i ulur atje, dhe trokiste gishtat mbi gju, teksa dëgjonte muzikën e tij. Mendova se do të ishte më mirë sikur të mos më kapte duke e parë ngultas. Hëngra një kafshatë nga sanduiçi që më kishte përgatitur mami. Pastaj mora frymë thellë dhe e drejtova vëmendjen nga Klarka, që po qëndronte në anën time të djathtë.

Ajo ishte ulur në fund të murit, dhe kishte hapur një bllok shënimesh mbi prehër. Me njërën dorë po hante një mollë, ndërsa me tjetrën po shkruante shpejt e shpejt diçka. Flokët i kishte kapur afër qafës me një llastik të thjeshtë. Kishte veshur një bluzë të bardhë lisho, pantallona dhe shapka plastike. Syzet, që kishte filluar t'i vinte vitin e kaluar, të vogla dhe me skelet prej gualli, kishin zënë vend mirë mbi hundën e saj. Ngriti sytë dhe më hodhi një shikim.

Ashtu si të gjithë, edhe ajo duhet të kishte dëgjuar për atë që kishte ndodhur majin e kaluar. Teksa sekondat kalonin dhe Klarka nuk po i largonte sytë, mendova se ndoshta, mund të më kishte falur, më në fund. Tani që ishte prishur njëra miqësi, mund të ndreqja tjetrën. Do të ishte gjëja e

duhur, meqë të dyja ishim braktisur nga Sofia. Pra, kishim sërish diçka të përbashkët.

Ajo vazhdonte të më vështronte. E lëshova nga dora sanduiçin, dhe mora frymë thellë. Pikërisht tani duhet t'i thosha diçka, diçka të rëndësishme, diçka që të mund...

Por, befas, ajo u kthye. Futi bllokun në çantë dhe mbylli zinxhirin. Rrinte shumë ftohtë. Pastaj zbriti nga muri, e vuri çantën mbi supe dhe u largua.

Ula sytë dhe pashë sanduiçin që kisha lënë përgjysmë. Ndjeva një lëmsh në grykë. Klarka më kishte urreyer gjithmonë. Dhe kjo nuk ishte ndonjë gjë e re.

Vazhdoja të qëndroja e ulur, atje. Vendosa të mos vështroj më askënd. Kur i hodha një sy orës dhe pashë që më kishin mbetur vetëm pesë minuta, mendova se e kisha kaluar më të keqen. Por, në fakt, u gabova.

Po fusja shishen e ujit në çantë, kur dëgjova një makinë të ndalonte te kthesa në fund të murit. Ktheva kokën. Më zunë sytë një xhip të kuq, buzë trotuarit. Dera e pasagjerit u hap dhe që andej zbriti një djalë me flokë të errët. Vuri një cigare prapa veshit, teksa i tha diçka personit në timon. Pastaj, mbylli derën dhe u largua. I hodha një vështrim të shpejtë shoferit. Ishte Uill Keshi.

Ndjeva stomakun të më ngrihej peshë. Çdo gjë m'u zbeh. Tingujt përreth meje u tretën, teksa pëllëmbët e mia, befas, u mbuluan nga djersët. Dëgjoja zemrën të më rrihte fort.

Nuk mundesha t'i hiqja sytë prej tij. Qëndronte i ulur, aty, me njërën dorë në timon duke pritur furgonin përpara tij të lëvizte. Një vajzë po nxirrte që andej një instrument të madh, që dukej si violonçel. Pas një sekonde ai tundi kokën i acaruar.

“Shëëët, Anabela! Jam unë.”

Një milion xhipa të kuq më kishin kaluar para syve gjatë muajve të fundit. E kisha parë me vëmendje secilin prej tyre

se mos dalloja fytyrën e tij... këtë fytyrë. Por vetëm tani... këtu... e pashë në të vërtetë. Dhe, ndonëse i kisha thënë vetes se ditën për diell do të isha e fortë dhe e guximshme, u ndjeva po aq e dobët sa atë natë. M'u duk sikur, edhe në mes të ditës, nuk mund të isha e sigurt.

Më në fund, vajza nxori kutinë nga furgoni, dhe ia bëri me dorë shoferit teksa mbylli derën. Kur makina nisi të lëvizte përpara, Uilli i hodhi një shikim oborrit. Pashë sytë e tij të lëviznin te nxënësit që ndodheshin aty, por pa u përqendruar në asnjërin prej tyre. Pastaj më vështroi mua.

Ia ngula sytë. Zemra sa s'po më pëlçiste në kraharor. Por kjo zgjati vetëm një sekondë, sepse nuk dallova asgjë në fytyrën e tij, përveçse një vështrimi pa shprehje, sikur të isha një e huaj për të. Pastaj vazhdoi rrugën. Kaq ishte...

Befas, nisa të dëgjoja sërish zhurmat përreth meje: nxënësit nxitonin për të hyrë në orën tjetër të mësimit, thërrisnin njëri-tjetrin, apo hidhnin plehra në koshin aty pranë. Vazhdoja të mos ia ndaja sytë xhipit. E vështroja tek ngjiste kodrën që të nxirrte në rrugën kryesore, duke u larguar nga unë dalëngadalë. Ndjeva të më shkonin mornica në trup. E, ndërsa po dëgjoja tërë ato zhurma, zëra, lëvizje, për një çast ktheva kokën, mbulova gojën me dorën time të mbledhur si kupë dhe volla mbi barin mbrapa meje.

Kur ktheva kokën, pak sekonda më vonë, oborri ishte thujse i boshatisur. Vajzat atlete e kishin liruar murin tjetër. Edhe Emilia me Sofinë ishin larguar nga stoli i tyre. Fshiva buzët dhe hodha një shikim në anën tjetër. Vetëm atëherë vura re që Ouen Armstrongu ishte ende atje dhe po më vëzhgonte. Sytë e tij kishin ngjyrë shumë të errët. U tremba aq shumë, sa që i hoqa menjëherë të mitë. Kur e ktheva sërish kokën, një minutë më vonë, ai kishte ikur.

Sofia më urrente. Klarka më urrente. Të gjithë më urrenin. Ose, ndoshta, jo të gjithë...

- Ata të kompanisë *Mooshka* i kishin pëlqyer shumë fotografitë e tua, - tha mami.

Zëri i saj i gëzuar ishte në kontrast të plotë me mënyrën se si ndiheshia unë. Po qëndroja në një radhë të gjatë në trafik, duke u përpjekur të dilja nga parkingu, pas orës së shtatë të mësimet.

- Lindi më tha që e kishin telefonuar, dhe të kishin ngritur në qiell.

- Vërtet? - ia ktheva dhe e kalova telefonin në veshin tjetër. - Lajm i shkëlqyer!

U përpoqa t'i dukeshia entuziaste. Kisha harruar fare që, pak ditë më parë, mami më kishte thënë se Lindi, agjentja ime, i kishte dërguar fotografitë e mia te kompania *Mooshka Surfwear*. Ajo prodhonte veshje noti, dhe po kërkonte një modele për fushatën e re publicitare. Por, të them të drejtën, ky nuk ishte aspak shqetësimi im kryesor këto ditë.

- Megjithatë, - vazhdoi ajo, - Lindi thotë se ata duan të të takojnë personalisht.

- Oh! - iu përgjigja, teksa radha lëvizte shumë ngadalë. - Në rregull! Kur?

- Në fakt... sot, - ma ktheu.

- Sot? - e pyeta. Amanda Çiker, që po i jepte një makine *BMW* të re fringo, më zuri rrugën, dhe as nuk m'i hodhi sytë kur kaloi përpara meje.

- Po. Me sa duket një nga drejtorët e reklamave është sot në qytet, por deri në mbrëmje.

- Mami, nuk mundem, - eca shumë pak përpara, dhe zgjata qafën për të parë se kush po e shkaktonte këtë bllokim trafiku. - Kjo e sotmja ka qenë vërtet një ditë e keqe dhe...

- E di zemër, - tha ajo, sikur ta dinte vërtet.

Mami im e njihte mirë psikologjinë e vajzave, sepse kishte rritur tri. Kështu e kisha pasur të lehtë t'ia shpjegoja zhdukjen totale e të papritur të Sofisë nga jeta ime, me justifikimin: “Po sillet në mënyrë të çuditshme” ose “Nuk e kam idenë çfarë ndodhi”. Ajo dinte vetëm që unë dhe Sofia ishim ndarë. Nuk mund ta imagjinoja çfarë do të mendonte, nëse do t'i kisha treguar të vërtetën. Në fakt, e imagjinoja... Kjo ishte arsyeja që nuk ia kisha thënë, dhe as nuk kam ndër mend ta bëj ndonjëherë.

- Lindi thotë se ata janë vërtet të interesuar për ty.

Hodha një shikim në pasqyrën anësore. Dallova fytyrën e skuqur, flokët e shpupurishur dhe shenjat e rimelit rreth syve. Kështu kisha përfunduar pas shpërthimit në lot, në banjën e shkollës, pas orës së gjashtë të mësimit. Në të vërtetë, dukeshë po aq keq sa ndihesha.

- Ti nuk po më kupton, - i thashë, teksa makina eci pak përpara. - Nuk kam fjetur mirë mbrëmë. Dukem shumë e lodhur, dhe jam bërë qull në djersë...

- Oh, Anabela! - u përgjigj, ndërsa mua m'u mblodh një lëmsh në grykë, si reagim i menjëhershëm ndaj tonit të saj të butë e mirëkuptues, pas kësaj dite të gjatë e të tmerrshme.

- E di, shpirt. Por vetëm sa t'i takosh dhe kaq.

- Mami! - dielli më kishte rënë në sy. Ndheshë e rraskapitur. - Jam...

- Dëgjo! - më ndërpreu. - Po sikur të vije në shtëpi dhe të bëje një dush të shpejtë? Unë do të përgatis një sanduiç, do të merrem me tualetin tënd, dhe pastaj do të të çoj atje me makinë. Kur të mbarojmë punë, nuk do të mendosh më për këtë. Në rregull?

Ky ishte një nga marifetet e mamit. Për të ekzistonte gjithnjë një *po sikur*, një lloj ujdje, që ajo ishte në gjendje ta sajonte dhe të ta impononte. Ndonëse nuk ishte shumë e

ndryshme nga propozimi fillestar, të paktën tingëllonte më mirë. Më parë i kisha thënë edhe *jo*, por tani, më dukej disi e paarsyeshme ta bëja.

- Mirë atëherë, - ia ktheva, ndërsa trafiku, më në fund, nisi të lëvizte. Arrita të dalloja rojën që ua bënte me dorë njerëzve, dhe i drejtonte rreth një makine blu *Toyota*, me prapakolpin e thyer. - Kur është takimi?

- Në katër.

I hodha një sy orës.

- Mami, tani është tre e gjysmë, dhe unë akoma nuk kam dalë nga parkingu. Ku i kanë zyrat?

- Tek... - filloi ajo. Dëgjova fëshfëritjen e letrave. - Në qendër.

Duheshin njëzet minuta për të vajtur. Do të isha me fat të arrija në kohë, nëse do të shkoja drejt e aty. E përsëri do të kisha nevojë të më ecte mbarë me dritat e semaforit.

- Shkëlqyeshëm! Është e pamundur.

E dija që po bëja të vështirën, për të mos thënë zemëraken, sepse kështu bëhesha gjithnjë kur nxehesha me mamin. Por e dija, gjithashtu, që do të shkoja në takim dhe do të paraqitesha shumë mirë. Sepse, në fund të fundit, unë isha vajza e sjellshme e mamin.

- E po mirë, - e dëgjova të fliste me zë të ulët. - Nëse do, po e marr Lindin në telefon dhe po i them që nuk mundesh. E bëj me shumë kënaqësi.

- Jo, - iu përgjigja, kur, më në fund, po dilja nga parkingu duke ndezur sinjalin. - Nuk ka problem. Do të shkoj.

Kam bërë modelen që e vogël. Madje isha nëntë muajshe, kur fillova punën time të parë në një reklamë për veshjet e dyqaneve *SmartMart*. Meqenëse nuk kishte mundur të gjente dikë të kujdesej për mua, mami më kishte marrë me

vete në një nga takimet e motrës sime, Uitni. Agjentja që zgjidhte modelet, e pyeti nëse unë isha e disponueshme. Mami i tha “po”, dhe kaq ishte.

Kirsteni ishte e para në familjen tonë që kishte punuar si modele. Ajo ishte tetë vjeçe, kur një agjent takoi mamin dhe babin, pas shfaqjes së saj të baletit. Ai ua dha kartëvizitën e tij dhe u tha që ta telefononin. Babi qeshi, duke dyshuar për një mashtrim, ndërsa mami u bë shumë kureshtare dhe e shoqëroi Kirstenin në takim. Agjenti i krijoi menjëherë një mundësi të konkurronte për reklamën e një konçensionari të autoveturave në qytet, por ajo nuk arriti të fitonte. Më pas, doli me sukses në një tjetër konkurrim për reklamën e festës së Pashkëve, në qendrën tregtare. Ndryshe nga unë, fillimi i karrierës së Kirstenit si modele ishte shumë i veçantë. Pranë saj ishin disa lepurusha, dhe njëri prej tyre ishte përkulur për të vendosur një vezë të ndritshme në shportën e saj, ndërsa ajo me fustanin e fryrë dhe të bardhë buzëqeshte përpara kamerave.

Sapo Kirsteni siguroi një punë të përhershme, i lindi dëshira edhe Uitnit për ta provuar. Shumë shpejt, edhe ajo u bë modele. Kishte raste që punonin së bashku. Kjo i shtoi edhe më tepër mosmarrëveshjet midis tyre. Ato nuk dalloheshin vetëm nga temperamentet e ndryshme, por edhe nga pamja e veçantë. Uitni ishte më e bukur, me trup të përsosur dhe sy që të mbeteshin në mendje, ndërsa Kirsteni ishte e zonja ta shfaqte personalitetin e saj të gjallë, vetëm me një vështrim. Uitni dilte më mirë në fotografi, kurse Kirsteni shkëlqente në ekran. E kështu me radhë...

Kur unë nisa punën si modele, familja ime ishte e njohur në këtë biznes. Ne bënim kryesisht reklama në shtyp për mapot dhe dyqanet me çmime të ulura, si dhe reklama televizive. Babi kishte zgjedhur të mos ndërhynte në këtë

pjesë, si bënte me çdo punë tjetër vajzash, që nga tamponët e deri te zemrat e thyera, ndërsa mami i çeleshin qiejt. Asaj i pëlqente të na shoqëronte, të fliste në telefon me Lindin për çështje pune, si dhe të mblidhte fotografi për të përditësuar albumet tona. Por, kur e pyesnin, gjithnjë vinte në dukje se kjo nuk ishte zgjedhja e saj, por e jona. “Do të isha e kënaqur t’i shihja duke bërë kulaç balte në oborrin prapa shtëpisë”, e kisha dëgjuar një milion herë t’ua thoshte njerëzve, “por kjo ishte ajo që ato dëshironin të bënin”.

Në të vërtetë, mami e pëlqente punën si modele, edhe pse nuk donte ta pranonte. Por unë besoja se kishte edhe diçka tjetër. Në njëfarë mënyre, mendoja se kjo e kishte shpëtuar atë.

Fillimisht, puna jonë si modele i jepte shumë kënaqësi. Ajo na shoqëronte kur nuk i duhej të punonte me babin. Ne talleshim duke e quajtur zyrën e babit si vendin më pjellor në planet, sepse sekretaret e tij, gjithnjë mbeteshin shtatzëna. Kështu mami u përgjigjej telefonatave, derisa ai të gjente një zëvendësuese. Por atë vit që unë mbusha nëntë vjeçe vdiq gjyshja dhe diçka ndryshoi.

Kujtimet e mia për gjyshen janë të largëta, të heshtura dhe të bazuara më tepër në fotografi, sesa në ngjarje reale. Mami im ishte fëmijë i vetëm, ajo ishte shumë e lidhur me të ëmën, ndonëse jetonin shumë larg njëra-tjetrës dhe shiheshin vetëm pak herë në vit. Ato flisnin në telefon pothuajse çdo mëngjes, zakonisht, kur mami pinte kafënë e saj nga mesi i paradites. Nëse do të shkoje në kuzhinë rreth orës dhjetë e gjysmë, do ta gjeje në karrigen përballë dritares, duke trazuar kremin në filxhanin e kafesë, me telefonin të vendosur midis veshit dhe supit. Gjithnjë më ishin dukur biseda të mërzitshme: për njerëz që nuk i kisha takuar kurrë, çfarë kishte gatuar mami një natë më parë, apo

edhe për jetën time, që tingëllonte tepër e zymtë, kur ajo e tregonte. Por, për mamin, këto ishin shumë të rëndësishme. Dhe këtë e kuptuam kur vdiq gjyshja.

Në të vërtetë, mamin nuk e kishim mbajtur ndonjëherë si shtyllën e forcës në familjen tonë. Ajo ishte një grua e qetë, gojëmbël, dhe mirësia i lexohej në fytyrë. Ishte ai lloj personi që do të doje ta kishe pranë, nëse të ndodhte diçka e keqe. Ajo të qetësonte në çast. Doja që mami të vazhdonte të ishte e tillë, pikërisht ashtu si kishte qenë gjithnjë. Për këtë arsye, ndryshimi i saj në javët që pasuan varrimin e gjyshes ishte shumë i çuditshëm. Ajo thjesht u bë... edhe më e qetë. E heshtur. Befas, fytyra e saj dukej si e lodhur dhe e përhumur. Kjo ishte aq e dukshme, saqë edhe një fëmijë nëntë vjeç si unë mund ta dallonte. Fillimisht, babi na siguroi se ishte normale që ajo të pikëllohej kështu, dhe se do të bëhej më mirë. Por koha kalonte, dhe ajo nuk po përmirësohej. Nisi të flinte deri vonë, pastaj edhe më vonë, dhe nganjëherë nuk çohet fare nga krevati. Në ditët që ngrihej, kur rastisja të hyja në kuzhinë nga mesi i paradites, e gjeja të ulur në të njëjtën karrige me filxhanin e boshatisur në duar, duke vështruar nga dritarja.

- Mami! - e thërrisja. Ajo nuk përgjigjej. E thërrisja përsëri. Nganjëherë më duhej ta bëja tri herë, që ajo të kthente ngadalë kokën. Por, kur e bënte këtë, papritmas, trembesha aq shumë, saqë nuk doja ta shihja fare fytyrën e saj. Më dukej sikur, edhe në ato pak momente, ajo vazhdonte të ndryshonte, duke u transformuar edhe më shumë në dikë që nuk po e njihja më.

Motrat e mia e kujtonin këtë kohë më mirë sesa unë, sepse ishin më të mëdha, dhe kishin më tepër kujtime. Secila prej tyre po përballej me këtë situatë sipas mënyrës së vet. Kirstenit i ra barra të pastronte shtëpinë, apo të na

përgatiste drekën kur nuk mundej mami. Por ajo e bënte këtë me atë kapadaillëkun e saj të zakonshëm, sikur të mos kishte ndodhur asgjë. Nga ana tjetër, Uitni qëndronte pranë derës gjysmë të mbyllur të dhomës së mamit, duke dëgjuar apo picërruar sytë. Kur e shihja unë, vazhdonte gjithnjë rrugën, pa më parë në sy. Si më e vogla, nuk e dija me siguri si duhet të reagoja, por thjesht përpiqesha të mos krijoja probleme, apo të mos bëja shumë pyetje.

Gjendja e mamit nisi të diktonte jetët tona. Ishte si një barometër, nëpërmjet të cilit gjykonim gjithçka. Në mendjen time gjithçka varej nga vështrimi i parë që i hidhja çdo mëngjes. Nëse ishte ngritur në orën e duhur, ishte veshur dhe po përgatiste mëngjesin, gjërat ishin në rregull. Por, nëse nuk ishte ngritur, dhe në kuzhinë gjeja babin duke bërë maksimumin e tij me drithërat dhe bukën e thekur apo, më keq akoma, kur asnjëri prej tyre nuk dukej gjëkund, e dija që nuk do të ishte një ditë e mirë. Ndoshta kjo ishte një metodë fillestarësh për të parashikuar gjërat, por për mua, pak a shumë, funksiononte.

“Mami juaj nuk ndihet mirë”, na thoshte babi kur e pyesnim, të ulura në tryezën e dhomës së ngrënies, teksa vendi i mamit ishte bosh. Kishte ditë që nuk dilte fare nga dhoma e saj dhe, kur zgjasim kokën, mezi e dallonim të shtrirë në krevat, ku binte një rreze drite nga grilat e mbyllura. “Duhet të përpiqemi sa më shumë t’ia lehtësojmë gjërat, derisa të përmirësohet. Në rregull?”

Më kujtohet tek pohoja me kokë, dhe shihja motrat e mia të bënin të njëjtën gjë. Por, se ç’do të thoshte kjo, një Zot e dinte. Nuk ia kisha idenë si mund t’ia bëja gjërat më të lehta asaj, apo nëse kisha bërë diçka më parë për t’ia vështirësuar. Por kuptova që ishte e rëndësishme ta mbronim mamin nga gjithçka që mund ta shqetësonte, ndonëse nuk e dija me siguri nga çfarë. Kështu

vura në përdorim një tjetër metodë: *Nëse nuk e je bindur, mbaje jashtë! Jashtë rrezes së dëgjimit! Jashtë shtëpisë!*

Kjo gjendje e mamit vazhdoi për rreth tre muaj. Nuk e di a ishte depresion, apo ndonjë gjë tjetër, sepse kurrë nuk më dhanë një term konkret, dhe kjo e bënte të vështirë për ta përcaktuar. Më në fund, babi arriti ta bindte që të takonte një psikolog. Në fillim ajo shkoi pa dëshirë dhe nuk bëri më shumë se dy seanca. Por, pastaj, vajti sërish dhe kësaj here e vazhdoi për një vit. Megjithatë, ndryshimi nuk ishte i menjëhershëm... që unë të hyja një ditë në kuzhinë nga ora dhjetë e gjysmë dhe ajo të ishte e qeshur, e gëzuar, sikur mezi po priste që unë të shfaqesha. Në të vërtetë, ishte një proces i ngadaltë. Dukej sikur ajo lëvizte me nga një gjysmë milimetri në ditë. Fillimisht ndaloi së fjeturi tërë ditën. Pastaj, nisi të ngrihej nga mesi i paradites dhe, më në fund, filloi të na përgatiste mëngjesin. Heshtja e saj, aq e dukshme në tryezën e ngrënies dhe kudo, dalëngadalë po zgjaste më pak... një bisedë e vogël këtu... një koment atje...

Më në fund, ishte puna jonë si modele që më bindi se e kishim kaluar më të keqen. Meqenëse ishte mami ajo që na shoqëronte kur punonim dhe merrej vesh me Lindin për programin dhe provat, gjatë kohës që ajo ishte e sëmurë ishim më pak të angazhuara. Babi e kishte çuar nja dy herë Uitnin në punë. Edhe unë kisha realizuar një set fotografik, që ishte planifikuar kohë më parë. Por ritmi, sigurisht, kishte rënë aq shumë, sa që kur Lindi telefonoi një mbrëmje gjatë darkës, për të na dhënë lajme të mira, isha e bindur që ne nuk do të prananim.

- Ndoshta, është më mirë kështu, - tha babi, duke na hedhur një shikim të gjithave, përpara se të kapte telefonin.
- Nuk mendoj se është koha e duhur.

Kirsteni që po përtypej, pyeti:

- E duhur, për çfarë?

- Për punë, - ia ktheu Uitni prerë. - Për çfarë tjetër do të telefononte Lindi gjatë darkës?

Babi nisi të rrëmonte në sirtarin pranë telefonit dhe, më në fund, nxori që andej një laps.

- Në rregull, - tha duke rrëmbyer një bllok aty pranë.

- Po i mbaj shënim, por ka shumë mundësi... mirë. Ma thuaj edhe një herë adresën, të lutem!

Të dyja motrat e mia po e shikonin, teksa ai shkruante shpejt e shpejt. Ndoshta, po vrisnin mendjen se ç'illoj pune ishte, dhe për kë. Ndërsa unë po vështroja mamin. Ajo ia kishte ngulur sytë babit, ndonëse kishte marrë pecetën nga prehri i saj dhe po fshinte cepat e buzëve. Ai u kthye në kuzhinë, dhe u rehatua në karrigen e tij. Teksa mori pirunin, po prisja që motrat ta pyesnin për hollësitë. Por, për çudi, foli mami e para.

- Për çfarë bëhej fjalë?

Babi e vështroi.

- Oh! - tha. - Ka një provë nesër. Lindi mendoi se ne mund të ishim të interesuar.

- Ne? - pyeti Kirsteni.

- Ti, - ia ktheu babi, duke marrë disa fasule me pirunin e tij. - I thashë që, ndoshta, nuk do të jetë e mundur. Është në mëngjes dhe unë duhet të jem në zyrë...

Zëri i tij u tret, dhe ai nuk u shqetësua aspak ta përfundonte fjalinë. Jo se duhet ta bënte... Babi im ishte arkitekt dhe gjithnjë shumë i zënë me punë. Tashmë i duhej të kujdesej për mamin dhe të mbante shtëpinë. Nuk kishte nge të merrej edhe me reklamat tona. Kirsteni e dinte këtë, megjithatë, dukej qartë që ishte e zhgënjyer. Por teksa ra heshtja, dhe ne të gjitha vazhduam të hanim, dëgjova mamin të merrte frymë thellë.

- E çoj unë, - tha. Të gjithë kthyem sytë nga ajo. - Nëse do, natyrisht.

- Vërtet? - e pyeti Kirsteni. - Sepse kjo do të ishte...

- Greis, - ia ktheu babi. Nga zëri dukej i shqetësuar. Kirsteni u mbështet në karrigen e saj, pa u ndier. - Nuk ke pse mundohesh!

Mami buzëqeshi. Ndonëse fshihte trishtim, ishte e njëjta buzëqeshje.

- Një ditë është. Kam dëshirë ta shoqëroj.

Kështu, të nesërmen, u ngrit për të ngrënë mëngjes. E kujtoj shumë mirë atë ditë. Kur unë dhe Uitni ikëm në shkollë, ajo dhe Kirsteni u nisën te prova për një reklamë televizive, të kërkuar nga një sallë *bowling*-u. Kirsteni e fitoi punën. Ishte reklama e saj e parë. Jo ndonjë gjë e madhe. Por, çdoherë që ajo jepej në televizor, tek shihja Kirstenin të bënte atë gjuajtje të përsosur (në të vërtetë, e sajuar, sepse motra ime ishte mbretëresha e gjuajtjeve të tmerrshme), më kujtohej ajo mbrëmje në tryezë, kur, më në fund, m'u duk sikur gjërat do të mund t'i ktheheshin realitetit.

Dhe kjo ndodhi, pak a shumë. Mami nisi të na çonte sërish nëpër audicione, ndonëse nuk dukej gjithnjë gazmore. Ndoshta ajo nuk kishte qenë kurrë e tillë... Ndoshta këtë, ashtu si shumë gjëra të tjera, thjesht i kisha imagjinuar apo supozuar. Megjithatë, teksa ditët kalonin, e kisha të vështirë të besoja se gjërat po përmirësoheshin vërtet. Ndonëse doja aq shumë të isha optimiste, gjithnjë ndihesha sikur më merrej fryma, kur mendoja se ajo që i kishte ndodhur mamit kishte ardhur kaq papritmas, pa një fillim apo një fund të vërtetë. Më dukej sikur kishte shumë të ngjarë që t'i përsëritej. Ndoshta do të mjaftonte një ngjarje e hidhur, apo një zhgënjim, dhe mami do të na linte sërish.

Kjo ishte arsyeja përse nuk i kisha thënë akoma mamit, që nuk doja të punoja më si modele. E vërteta ishte se, gjatë

tërë verës, kur takohesha me agjentë të ndryshëm, kisha një ndjesi të çuditshme. Isha disi nervoze. Asnjëherë nuk isha ndier kështu më parë. Nuk më pëlqente të ecja përpara njerëzve të huaj që m'i ngulnin sytë. Në qershor, në provën e një kostumi noti për një fotografi, u struka kur stilisti u përpoq të më rregullonte rrobat e banjës. M'u mblodh një lëmsh në fyt, ndonëse i kërkova të falur dhe i thashë që isha mirë.

Sa herë bëhesha gati t'i flisja mamit për këtë, do të ndodhte diçka, që do të më ndalonte. Tashmë në familjen tonë vetëm unë vazhdoja të bëja modelen. E kisha të vështirë të hiqja dorë nga diçka që e bënte mamin të lumtur, aq më tepër, kur kjo ishte e vetmja gjë që e lumturonte vërtet atë.

Prandaj, kur mbërrita pas pesëmbëdhjetë minutash nuk u habita aspak që e gjeta aty duke më pritur. M'u duk, si gjithnjë, trupvogël. Ndoshta, ngaqë isha një metër e shtatëdhjetë e dy, dhe sërish më e shkurtër se motrat e mia. Kirsteni ishte dy centimetra më shumë se unë, ndërsa Uitni ishte një e shtatëdhjetë e shtatë. Babi na e kalonte të triave me një metër e tetëdhjetë e shtatë. Kështu, mami gjithmonë dukej si e çuditshme, kur ishim të gjithë së bashku.

Kur ndalova pranë makinës së saj, pashë Uitnin të ulur në vendin e pasagjerit, me krahët të kryqëzuar mbi kraharor. Dukej e acaruar, por kjo nuk ishte aspak e habitshme apo diçka e re. Kështu, nuk ia zgjata shumë dhe ia rrëmbeva çantën time të tualetit. Pastaj i rashë për qark makinës për të takuar mamin, që po qëndronte pranë bagazhit të hapur.

- Nuk ishte e nevojshme të vije, - i thashë.

- E di, - m'u përgjigj, pa i ngritur sytë, teksa më zgjati një enë plastike dhe një pirun sipër tij.

- Sallatë frutash. Nuk kisha kohë të bëja sanduiç. Ulu!

U ula, pastaj hapa enën dhe ngula pirunin plastik në të. Ndjeva se po ngordhja urie. E si mund të ndodhte ndryshe, kur

e kisha nxjerrë edhe atë sasi të vogël të drekës, që kisha mundur të haja. O Zot, çfarë dite e mbrapshtë!

Mami ma mori çantën e tualetit, dhe nisi të rremonte në të. Nxori që andej kutinë e pudrës, si dhe një pudër sysh.

- Uitni! - thirri. - A mund të na i sjellësh pak rrobat!

Uitni psherëtiu me zë të lartë. Pastaj u kthye dhe zgjati dorën për të marrë bluzat, që ishin varur te dera prapa saj.

- Merrini! - tha prerë, duke i mbajtur në dorë.

Mami u zgjat t'i kapte, por majat e gishtërinjve nuk po i arrinin. U ktheva për t'i marrë vetë. Kur dora ime ishte pranë varëseve, teksa përpiqesha t'i tërhiqja drejt meje, Uitni vazhdonte, çuditërisht, t'i shtrëngonte fort. Sytë tanë u takuan. Pastaj, befas, i lëshoi dhe u kthye përpara.

Po mundohesha të tregohesha e duruar me motrën time. T'i kujtoja vetes se, në të tilla raste, nuk duhet të isha e acaruar me të, por me anoreksinë e saj. Në të vërtetë, nuk isha e sigurt për këtë, sepse Uitni gjithnjë sillej kështu.

- Pi pak ujë! - tha mami dhe më dha një shishe të hapur duke m'i marrë bluzat nga dora. - Dhe shiko këtu!

Piva një gllënjë, duke qëndruar pa lëvizur, kur ajo po më vinte pudër në fytyrë. Pastaj mbylla sytë. Dëgjoja makinat që kalonin në autostradën prapa nesh. Ajo më vendosi pudër dhe penel te sytë. Pastaj nisi të shikonte rrobat, teksa varëset kërcëllinin. Hapa sytë dhe pashë që më kishte zgjatur një këmishë kamoshi ngjyrë rozë të thellë.

“Shëëët, Anabela! Jam unë.”

- Jo, - thirra. Kjo fjalë tingëlloi shumë e vrazhdë, për shkak të zërit tim të mprehtë. Mora frymë thellë dhe u përpoqa të flisja me një ton më normal: - Jo atë.

Mami e habitur, i hodhi një shikim bluzës, pastaj më pyeti:

- Je e sigurt? Kjo të shkon shumë. Mendoja se të pëlqente.

Tunda kokën dhe i hoqa sytë në çast, duke u përqendruar te një minifurgon që po kalonte aty pranë. Në dritaren e prapme ishte vënë një etiketë: “Fëmija im është student i shkëlqyer”.

- Jo, - thashë sërish. Ajo vazhdonte të më vështronte, prandaj shtova: - Nuk më rri bukur.

- Vërtet? - e dëgjova të thoshte. Pastaj më tregoi një bluzë ngjyrë blu, pa jakë. - Merre këtë! - E pushë më nga afër. Kishte edhe etiketën e çmimit. - Hip në makinë dhe ndërrohu! Vajti tre e gjysmë ora.

Pohova me kokë, dhe zbrita nga parakolpi. Eca në drejtim të derës së prapme. E hapa, u futa brenda, dhe u përkula për të hequr bluzën time pa mëngë. Por, për një çast, shtanga.

- Mami! - i thashë.

- Po?

- Nuk kam sutiena.

Dëgjova takat e saj mbi trotuar tek ecte rreth makinës.

- Nuk ke?

Tunda kokën, duke u përpjekur të qëndroja e përkulur te ndenjësja.

- Bluza që kisha veshur ishte me fortesë te pjesa e gjoksit.

Mami u mendua për një çast.

- Uitni! - thirri. - Jepja...

Uitni tundi kokën.

- As që bëhet fjalë!

Tani ishte radha e mamit të psherëtinte.

- Zemër, të lutem! - i foli. - Duhet të na ndihmoh!

Dhe, si kishim bërë gjatë nëntë muajve të fundit, na u desh të prisnim, dhe të merakoseshim për Uitnin. Pas një heshtjeje shumë të gjatë, ajo, më në fund, futi duart nën këmbishë, tërhoqi një palë sutiena bezhë nga jaka dhe i hodhi përtokë prapa saj. I rrëmbeva menjëherë. Nuk kishim të njëjtin numër, por ishin më mirë se asgjë. I veshja dhe ula bluzën.

- Faleminderit! - ajo më shpërfilli, sigurisht.

- Tre e pesëdhjetë e dy, - tha mami. - Eja të ikim, shpirt!

Dola nga makina dhe vajta atje ku po më priste. Më zgjati çantën time që mbante në dorë dhe, pastaj, më vështroi në fytyrë për herë të fundit duke ekzaminuar punën e saj.

- Mbylli pak sytë! - më tha. Zgjati dorën përpara me kujdes, për të hequr diçka që kishte lëshuar rimeli në qerpikët e mi. Kur i hapa, ajo më buzëqeshi. - Dukesh e mrekullueshme!

- Po, po, ke të drejtë! - ia ktheva, por kur më hodhi një shikim, shtova: - Faleminderit.

Ajo trokiti lehtë mbi orën e saj.

- Vazhdo tani! Ne po të presim këtu.

- Nuk është e nevojshme. Jam shumë mirë.

Befas, Uitni ndezi makinën. Uli xhamin e dritares dhe e nxori krahun jashtë. Ishte veshur me mëngë të gjata, si gjithnjë, por i dallohej disi kyçi i dorës, i zbehtë dhe thatim, teksa përplaste lehtë gishtërinjtë në pjesën anësore të makinës. Mami e vështroi, pastaj m'u drejtua mua:

- E po mirë, të paktën po pres derisa të hysh brenda. Mirë?

Pohova me kokë dhe u përkula përpara për ta puthur në faqe, duke u përpjekur që të mos e prishja buzëkuqin.

- Në rregull.

Kur arrita te ndërtesa, ktheva kokën. Ajo ma bëri me dorë dhe, teksa ia ktheva përshëndetjen, i hodha një shikim Uitnit,

fytyrën e së cilës e shihja në pasqyrën anësore si në një kornizë. Edhe ajo po më vështronte me fytyrën e saj pa shprehje. Dhe, si më kishte ndodhur shumë shpesh kohët e fundit, ndjeva një sëmbim, diçka që po më trazonte stomakun.

- Paç fat! - thirri mami, ndërsa unë tunda kokën dhe pastaj pashë sërish nga Uitni. Por, ajo kishte rrëshqitur në ndenjësen e saj, duke e lënë pasqyrën bosh.

KREU I TRETË

Uitni kishte qenë gjithnjë e dobët. Kirsteni ishte sensuale dhe me forma, ndërsa unë trupthatë, por e fortë si një atlete. Nga ne të tria Uitni kishte lindur me trupin e një modeleje të vërtetë: e gjatë dhe e hollë. Fotografët gjithnjë na thoshin mua dhe Kirstenit se, ndonëse kishim fytyra të bukura, ishim përkatësisht pak më të shkurtra apo më të mbushura seç duhej. Pra, prej kohësh ishte e qartë që potencialin e vërtetë e kishte Uitni.

Prandaj, sapo mbaroi vitin e fundit të shkollës së mesme, Uitni u vendos në Nju-Jork për të provuar fatin e saj si modele. Të njëjtën gjë kishte bërë edhe Kirsteni dy vjet më parë. Pasi u ishte lutur prindërve ta lejonin të jetonte me dy vajza më të rritura, që i njihte nga agjencia, ata kishin rënë dakord, me kushtin që të regjistrohej në ndonjë kolegji. Në fillim Kirsteni e mbajti fjalën. Por, pasi filloi të punonte si fotomodele dhe bëri edhe nja dy reklama televizive, e la fare shkollën. Ajo nuk paguhej mirë. Pjesën më të madhe të parave e fitonte kur punonte si kameriere apo shoqëruese e klientëve.

Jo se kjo gjë e shqetësonte shumë. Që në shkollë të mesme, kur zbuloi djemtë dhe birrën, interesi i saj për punën si modele ishte pakësuar në mënyrë të konsiderueshme.

Teksa Uitni gjithnjë sigurohej të ngopej me gjumë përpara punës, dhe të shkonte atje në orar, Kirsteni, zakonisht, mbërrinte vonë, me flokë të pakrehur dhe me dhimbje koke,

pasi kishte pirë tërë natën. Njëherë, kur do të fotografohej me një fustan mbrëmjeje, ishte shfaqur me një njollë aq të madhe, saqë nuk kishin mundur t'ia mbulonin plotësisht me makijazh. Kur doli reklama, disa javë më vonë, ajo qeshte ndërsa më tregonte një rreth ngjyrëkafe poshtë tirandës së fustanit, me të cilin dukej si princeshë.

Mami im kishte pasur shpresa të mëdha për Uitnin. Dy javë pas diplomimit ata paketuan plaçkat e saj dhe e çuan me makinë në Nju-Jork. Ajo do të jetonte në apartamentin ku tashmë Kirsteni jetonte vetëm. Për mendimin tim, kjo bashkëjetesë nuk ishte aspak një ide e mirë që në fillim. Por mami dhe babi ishin të vendosur: Uitni ishte vetëm tetëmbëdhjetë vjeç, dhe kishte nevojë për dikë nga familja të kujdesej për të. Meqenëse ata po e ndihmonin Kirstenin me qiranë, ajo nuk mund të qajej. (Ndonëse e bëri, natyrisht.) “Ato janë rritur dhe mosmarrëveshjet e tyre të shumta tashmë i përkasin të shkuarës”, thoshte mami.

Kur Uitni u vendos atje, mami qëndroi disa javë për ta ndihmuar t'i vinte punët në vijë. E regjistroi në kurse të ndryshme dhe e shoqëroi në takimet e para me agjencitë. Çdo mbrëmje, pas darke, ajo na telefononte mua dhe babit, për të na informuar se çfarë po ndodhte. Dukej më e lumtur se kurrë, teksa na tregonte për njerëzit e famshëm që kishte parë, për takimet me agjentët, si dhe ritmin e ankthshëm dhe të jashtëzakonshëm të Nju-Jorkut. Brenda një jave Uitni bëri intervistën e parë, duke kapur kështu punën e saj të parë. Kur mami iku, një muaj më vonë, ajo po punonte shumë më tepër sesa kishte punuar Kirsteni ndonjëherë. Çdo gjë po shkonte sipas planit... derisa diçka ndodhi...

Motrat e mia kishin katër muaj që jetonin së bashku, kur Kirsteni nisi t'i telefononte mamit, për t'i thënë që Uitni po sillej çuditshëm. Ajo kishte rënë në peshë, pothuajse

nuk hante fare dhe tregohej e ashpër, sa herë që Kirsteni përpiqej ta hapte këtë temë. Në fillim nuk dukej se kishte arsye për t'u shqetësuar. Uitni gjithnjë ishte me orë të këqija dhe, madje, prindërit e mi nuk kishin shpresuar edhe aq shumë se bashkëjetesa e tyre do të shkonte vaj. Sipas arsyetimit të mamit, kishte shumë të ngjarë që Kirsteni po e dramatizonte pak si tepër situatën dhe, nëse Uitni kishte rënë ndopak në peshë, nuk ishte ndonjë gjë e madhe. Ajo po punonte në një treg mjaft konkurrues, që do të thoshte se, ndoshta ndihej nën presion për pamjen e saj të jashtme. Kur të fitonte siguri, gjithçka do të rregullohej.

Herën tjetër që e pamë Uitnin, ndryshimi ishte i dukshëm. Më parë, ishte e zhdërvjellët dhe elegante, ndërsa tani kockë e lëkurë. Koka i dukej shumë e madhe dhe e rëndë për trupin e saj. Ajo dhe Kirsteni udhëtuan së bashku me avion për Festën e Falënderimeve. Kur vajtëm t'i merrnim në aeroport, kontrasti ishte befasues. Kirsteni, faqe-rrumbullake dhe me sy bojë qielli, kishte veshur një triko ngjyrë rozë të ndezur. Ndjeva lëkurën e saj të ngrohtë, kur m'u hodh në qafë, teksa thoshte me zë të lartë, që e kishte marrë malli shumë për ne. Ndërsa Uitni, e veshur me tuta, me një pulovër me mëngë të gjata dhe jakë golf, e palyer fare, dukej mjaft e zbehtë. Ne u shtangëm, por askush nuk foli asnjë fjalë. Thjesht shkëmbyem përshëndetjet dhe përqaftimet. Pastaj, i pyetëm si shkoi udhëtimi. Kur po merrnim bagazhet, mami, më në fund, shpërtheu:

- Uitni, zemër, dukesh e rraskapitur. Nuk të ka kaluar ende i ftohti që more?

- Mirë jam, - u përgjigj ajo.

- Jo, nuk është, - na informoi Kirsteni prerë duke tërhequr valixhen e saj nga platforma rrotulluese. - Ajo nuk ha. Po e vret veten.

Prindërit e mi shkëmbyen një vështrim.

- Ç' thua kështu? Ajo ka qenë sëmurë, - mami ktheu kokën nga Uitni, e cila po shihte me inat Kirstenin. - Apo jo, shpirt?

- Jo, - ia ktheu Kirsteni. Pastaj iu drejtua Uitnit: - Si biseduam në avion, nëse ti nuk flet, atëherë do t'ua them unë.

- Qepe! - i tha Uitni me dhëmbët e shtrënguara.

- Vajza! - thirri babi. - Ejani të marrim çantat tani!

Kjo ishte tipike për babin. Si i vetmi mashkull në shtëpinë tonë, ku estrogeni ishte me tepri, ai gjithnjë kishte zgjidhur çdo konflikt apo situatë emocionale, duke bërë diçka konkrete dhe specifike. Ç'ndodhte kur ne, teksa hanim mëngjes, bisedonim për dhimbjet e barkut apo rrjedhjen e madhe gjatë menstruacioneve? Ai ngrihej dhe shkante të ndryshonte vajin në njërën nga makinat tona. Po kur ndonjëra nga ne vinte në shtëpi duke qarë, për arsye, që nuk donte t'i diskutonte? Ai do t'i përgatiste një djathë të skarës, të cilin kishte të ngjarë ta hante vetë. Një krizë familjare, gati për të shpërthyer në një vend publik? Çantat... Merrni çantat!

Mami vazhdonte ta vëzhgonte me vëmendje Uitnin dhe fytyra e saj dukej e shqetësuar.

- Zemër? - i tha me zë të butë, teksa babi tërhoqi fort një tjetër valixhe. - E vërtetë është kjo? Ka ndonjë gjë që nuk shkon?

- Jam shumë mirë, - iu përgjigj sërish Uitni. - Ajo është xheloze, ngaqë unë po punoj shumë.

- Oh, të lutem! - ia ktheu Kirsteni. - As nuk më plas fare për këtë, dhe ti e di mirë.

Mami zgurdulloi sytë dhe përsëri, aty midis nesh, m'u duk aq trupvogël dhe e brishtë.

- Mbaje gojën! - i tha babi Kirstenit.

- Babi, ti nuk kupton, - u përgjigj Kirsteni. - Kjo është serioze. Uitni po vuan nga anoreksia. Nëse nuk merr ndihmë, ajo...

- Qepe! - bërtiti Uitni dhe befas zëri i saj u ngjir.

Ky shpërthim na habiti aq shumë, saqë të gjithë po qëndronim aty, si të shastisur. Ishim mësuar me Kirstenin, kur i hipte dallga. Por, nuk po e besonim dot, që kjo kishte ndodhur vërtet me Uitnin. Pashë njerëz nëpër turmë që po na hidhnin vështrime. Fytyra e mamit u bë flakë e kuqe nga sikleti.

- Endru! - mami iu afrua babit. - Nuk...

- Tani do të shkojmë te makina! - tha ai duke marrë valixhen e Uitnit. - Menjëherë!

U nisëm. Mami dhe babi po ecnin përpara, në heshtje. Ai ia kishte hedhur krahun supeve. Prapa tyre ishte Uitni, me kokën e përkulur kundrejt erës. Të fundit vinim unë dhe Kirsteni. Ajo rrëshqiti dorën për të kapur timen. Ndjeva pëllëmbën e saj të ngrohtë.

- Ata duhet ta dinë, - tha, por kur ktheva kokën, ajo po shihte tutje. Pyeta veten nëse po fliste me mua. - Unë duhet t'u tregoj të vërtetën.

Kur hipëm në makinë askush nuk foli. As kur dolëm nga parkingu, as kur u futëm në autostradë. Në ndenjësen e prapme, teksa qëndroja midis motrave të mia, ndieja Kirstenin të merrte frymë thellë. Dukej sikur donte të thoshte diçka, por fjalët nuk i dilnin. Në anën tjetër timen, Uitni ishte mbështetur te dritarja, dhe po shihte jashtë me duart në prehër. Ua kisha ngulur sytë kyçeve të duarve të saj, që dukeshin të holla, me gunga dhe të zbehta në sfondin e zi të tutave. Prindërit, të ulur të dy në ndenjëset e përparme, vështronin si të përhumbur përpara. Herë pas here shihja

supin e babit të lëvizte, dhe e dija që po përkëdhelte dorën e mamit për ta ngushëlluar.

Sapo mbërritëm në garazh, Uitni doli nga makina. Për pak sekonda mbërriti te dera që të çonte në kuzhinë, të cilën e përplasi fort pasi hyri brenda. Pastaj, na humbi nga sytë. Kirsteni, që ishte pranë meje, psherëtiu.

- Duhet të flasim! - tha qetësisht, kur babi fiku makinën.

Dhe ashtu bënë, por mua nuk më lejuan t'i dëgjoja. "Anabela, pse nuk shkon të bësh detyrat?" Pra, ma bënë të qartë, që nuk isha pjesë e asaj bisede. Kështu, qëndrova në dhomën time, me librin e matematikës të hapur mbi prehër, duke u munduar të kuptoja çfarë po ndodhte poshtë. Dëgjoja babin të fliste me ton të ulët, mamin me të lartë, ndërsa toni i Kirstenit ndryshonte herë pas here kur ajo zemërohej. Në anën tjetër të murit tim ndodhej Uitni, që po qëndronte e heshtur në dhomën e saj.

Më në fund, mami u ngjiti lart, kaloi dhomën time dhe trokiti në derën e Uitnit. Ajo nuk iu përgjigj.

- Uitni, zemër! Ma hap derën!

Asnjë përgjigje... Ajo qëndroi atje rreth dy minuta. Befas, dëgjova zhurmën e çelësit, pastaj dera u hap dhe u mbyll sërish.

Zbrita poshtë. Aty gjeta Kirstenin dhe babin të ulur në tryezën e kuzhinës. Përpara saj ndodhej një pjatë e paprekur me djathë të skarës.

- Më dëgjo, të lutem! - po i thoshte, kur hapa dollapin për të marrë një gotë. - Ajo di të justifikohet shumë mirë. Do t'ia shpëllajë mamit trurin për tri sekonda.

- Jam i sigurt se kjo nuk ka për të ndodhur, - ia ktheu babi. - Duhet të kesh besim te mamaja jote.

Kirsteni tundi kokën.

- Uitni është e sëmurë, babi. Pothuajse nuk ha fare. Edhe kur e bën këtë, duket si e çuditshme. Ajo ha çerek molle për

mëngjes ose tri biskota të thata për drekë. Dhe punon gjatë tërë kohës. Palestra në rrugicën ngjitur është e hapur njëzet e katër orë. Nganjëherë, kur zgjohem dhe nuk e shoh në dhomë, e di që është atje.

- Nuk është e mundur, - tha babi.

- E ndoqa nga pas. Disa herë. Ajo vrapon në pistë për orë të tëra. Kisha një shoqe kur u vendosa në fillim në Nju-Jork. Vajza, me të cilën rrinte në dhomë, ishte njësoj si Uitni. Ajo përfundoi dyzet kile dhe e çuan në spital. Babi, kjo është serioze.

Babi heshti për një çast.

- Ta dëgjojmë njëherë çfarë ka për të na thënë, - u përgjigj, më në fund. - Pastaj do të gjykojmë se ç' duhet të bëjmë. Anabela?

- Po? - u ngrita sakaq.

- A po shkon të mbarosh detyrat?

- Në rregull, - ia ktheva. Piva ujin, e futa gotën në pjatallarëse, dhe u ngjita sërish në dhomë. U përpoqa të përqendrohesh te paralelogramet. Dëgjoja mamin tek fliste me Uitnin në dhomën ngjitur. Zëri i saj ishte i ulët dhe qetësues. Pothuajse i kisha përfunduar detyrat, kur dera e dhomës së Uitnit u hap.

- E di, - po thoshte mami. - Mendoj të bësh një dush, të marrësh një sy gjumë, dhe unë do të të zgjoj kur darka të jetë gati. Si thua? Do të ndihesh shumë më mirë.

Dëgjoja dikë të rrufiste hundët. Duhet të ishte Uitni. Si duket, ra dakord me këtë sugjerim. Pastaj mami kaloi pranë derës sime. Kësaj here hyri brenda.

- Çdo gjë është në rregull, - më tha. - Mos u shqetëso!

Tani që e sjell ndër mend, nuk e vë në dyshim se mami e besonte këtë atëherë. Më vonë, mora vesh se Uitni e kishte qetësuar atë plotësisht, duke i thënë që ndihej e rraskapitur.

Kishte punuar më shumë dhe kishte ngrënë më pak, sepse mendonte që nuk ishte aq e hollë sa vajzat e tjera me të cilat konkurronte për punë të ndryshme. Sipas Uitnit, arsyeja që Kirsteni mendonte se ajo nuk po hante, ishte se Kirsteni punonte mbrëmjeve, jo ditën. Por ajo e ndiente që Kirsteni nuk ishte thjesht *e merakosur*. Që kur kishte shkuar në Nju-Jork, Uitni kishte punuar shumë më tepër sesa ajo dhe, ndoshta, kjo nuk i pëlqente. Ndoshta, ishte xheloze.

- Nuk jam xheloze, - dëgjova Kirstenin të thoshte e zemëruar, pak minuta pasi mami kishte zbritur poshtë. - Nuk e sheh që të ka mashtruar? Hapi sytë!

Biseda vazhdoi, natyrisht, por nuk dëgjova dot asnjë fjalë. Kur më thirrën për të ngrënë darkë, një orë më vonë, çfarëdo që kishte ndodhur, tashmë kishte përfunduar. Ishim ulur së bashku në tryezë, duke pretenduar se çdo gjë ishte në rregull. Dhe nga jashtë isha e sigurt që dukej kështu...

Babi e kishte bërë vetë projektin e shtëpisë sonë dhe, në kohën kur u ndërtua, ishte shtëpia më moderne e lagjes. Të gjithë e quanin *shtëpia prej xhami*, ndonëse, në të vërtetë, nuk ishte e tëra me xham, por vetëm në pjesën e përparme. Nga jashtë mund të shihej i gjithë kati i poshtëm: dhoma e ndenjjes, me një vatër shumë të madhe prej guri në mes, kuzhina përtej saj dhe pishina në kopshtin prapa shtëpisë. Gjithashtu dalloheshin shkallët dhe një pjesë e katit të dytë: dera e dhomës sime dhe ajo e Uitnit, si dhe hapësira midis tyre, ku ndodhej edhe oxhaku. Pjesa tjetër nuk dukej fare. Pra, ti nuk mund të shihje gjithçka, megjithëse të krijohej kjo përshtypje. Vetëm pjesë të shkëputura, që dukeshin si një e tërë.

Dhoma e ngrënies ishte mu përpara shtëpisë, kështu, kur hanim darkë na shihnin të gjithë. Nga vendi im në tryezë, gjithnjë arrija t'i dalloja makinat që ngadalësonin

shpejtësinë kur kalonin aty pranë. Shoferët na hidhnin një vështrim si për të shijuar këtë fotografi: një familje e lumtur, e ulur në një tryezë me ushqim të bollshëm. Por, të gjithë e dinë se pamja e jashtme mund të të gënjejë.

Atë mbrëmje vura re, për herë të parë, që Uitni e hëngri darkën e saj. Kirsteni piu shumë gota me verë, ndërsa mami vazhdonte të thoshte se i dukej diçka e mrekullueshme që, më në fund, ishim mbledhur të gjithë së bashku. Dhe këtë e përsëriti edhe gjatë tri ditëve në vazhdim.

Mëngjesin që ato do të largoheshin, i uli të dyja në tryezën e kuzhinës dhe u kërkoi t'i bënin, secila, nga një premtim. Ajo donte që Uitni të kujdesej më shumë për veten, të flinte më tepër dhe të mbante një dietë të shëndetshme. Kirstenit i kërkoi të kujdesej për Uitnin dhe të përpiqej ta mirëkuptonte presionin që kishte, teksa jetonte në një qytet të ri dhe punonte kaq shumë.

- Në rregull? - i pyeti, duke parë herë njëherë, herë tjetrën.

- Në rregull, - u përgjigj Uitni. - Të premtoj.

Kirsteni tundi kokën. Shtyu prapa karrigen dhe u ngrit.

- Të paralajmërova, - i tha mami. - Kaq kam për të të thënë. Ti po zgjedh të mos më dëgjosh. Dua vetëm që të gjithë këtu ta kenë të qartë këtë.

- Kirsten! - e thirri mami, por ajo u largua e nxehur në drejtim të garazhit, ku babi po vendoste valixhet në makinë.

- Mos u shqetëso! - i tha Uitni, teksa u ngrit dhe e puthi mamin në faqe. - Çdo gjë do të shkojë mirë.

Dhe, për ca kohë, u duk sikur po shkonte vërtet... Uitni vazhdonte të merrte punë, duke përfshirë këtu edhe disa fotografi për revistën *Nju-Jork*, që ishte arritja e saj më e madhe deri atëherë. Kirsteni nisi një punë të re si shoqëruese klientësh në një restorant shumë të famshëm dhe bëri një reklamë në televizionin kabllor. Mbase vazhdonin të mos

merreshin vesh, por ne nuk kishim nga ta dinim, sepse më parë na merrnin një herë në javë, dhe ia kalonin receptorin njëra-tjetrës, ndërsa tani telefononin veç e veç: Kirsteni në mëngjes dhe Uitni në mbrëmje. Një javë përpara se ato të ktheheshin në shtëpi për Krishtlindje, morëm një telefonatë gjatë darkës.

- Më falni, çfarë thatë? - pyeti mami me telefonin te veshi, teksa qëndronte në hapësirën ndërmjet kuzhinës dhe dhomës së ngrënies. Babi i dha një shikim të shpejtë, kur ajo ngriti dorën tjetër dhe e vendosi te veshi i lirë për të dëgjuar më mirë. - Çfarë thatë?

- Greisi? - babi shtyu prapa karrigen dhe u ngrit në këmbë. - Çfarë ka ndodhur? - mami tundi kokën.

- Nuk e di, - iu përgjigj duke ia dhënë atij telefonin.

- Nuk po mundem...

- Alo? - tha babi. - Kush jeni?... Oh!... E kuptoj... Në rregull... Duhet ta ketë ngatërruar, jam i sigurt... Prisni pak, ju lutem, sa të gjej të dhënat e sakta!

Kur ai uli telefonin, mami e pyeti:

- Nuk po e merrja vesh. Çfarë po thoshte?

- Kishte një problem me kartën e sigurimit të Uitnit, - ia ktheu. - Me sa duket, paska qenë në spital sot.

- Në spital? - pyeti me zërin e lartë që po i dridhej. Sa herë dëgjoja këtë zë të frikshëm, zemra ime në çast niste të rrihte më shpejt. - Mirë është? Çfarë ndodhi?

- Nuk e di, - tha babi. - Ka pasur probleme me pagesën. Më duhet të gjej kartën e saj të re...

Kur babi u ngjit lart në zyrën e tij për ta kërkuar, mami kapi telefonin dhe u përpoq të mësonte diçka nga gruaja që kishte telefonuar. Por asaj nuk i lejohej të jepte informacion. E vetmja gjë që i tha ishte se Uitni kishte vajtur në spital me një autoambulancë në mëngjes dhe ishte larguar para pak

orësh. Sapo e sqaroi çështjen e pagesës, babi telefonoi në apartamentin e Kirstenit dhe Uitnit. U përgjigj Kirsteni.

- U përpoqa t'jua shpjegoja, - ishte gjithçka që tha ajo. Arrija t'ia dëgjoja zërin nga atje ku isha ulur. - U përpoqa.

- Ma kalo motrën tënde në telefon! - i tha babi. - Tani!

Uitni kapi telefonin. E dëgjoja tek fliste shpejt, me zë të lartë dhe gazmor, ndërsa prindërit e mi ishin përkulur të dy te receptori për të dëgjuar. Më vonë mësova përrallën që u kishte treguar: nuk ishte asgjë. Thjesht, kishte qenë e dehidratuar, si rezultat i një infeksioni të vazhdueshëm të sinuseve dhe i kishte rënë të fikët teksa pozonte. Autoambulancën e thirri dikush, të cilin e kishte zënë paniku. Nuk na tregoi, sepse nuk donte që mami të shqetësohej. Nuk ishte asgjë me rëndësi. Aspak.

- Ndoshta duhet të vij të të shoh, - i tha mami. - Sa për t'u siguruar.

- Jo, - iu përgjigj Uitni.

Nuk kishte kuptim, se ato do të vinin në shtëpi pas dy javësh, për Krishtlindje. Dhe, pikërisht për këtë, ajo kishte aq shumë nevojë... për një pushim të vërtetë. Pasi të ngopej me gjumë, do të ndihej sërish mirë.

- Je e sigurt? - e pyeti mami.

- Po, - iu përgjigj prerë.

Përpara se ta mbyllnin telefonin, babi i kërkoi të fliste përsëri me Kirstenin.

- Është mirë motra jote? - e pyeti.

- Jo, - iu përgjigj Kirsteni. - Nuk është.

Megjithatë, mami nuk shkoi. Ky ishte misteri më i madh, diçka që e sillja ndër mend sa e sa herë dhe nuk arrija kurrë ta kuptoja. Cilado të ketë qenë arsyeja, ajo gaboi që zgjodhi të besonte Uitnin.

Uitni udhëtoi vetëm kur erdhi në shtëpi për Krishtlindje, sepse Kirstenit iu desh të qëndronte edhe ca ditë të tjera në

punë. Babi vajti në aeroport për ta marrë. Kur ata mbërritën, unë dhe mami ishim në kuzhinë duke përgatitur darkën. Ndërsa i hodha vështrimin e parë motrës sime, nuk munda t'u besoja syve.

Ajo ishte shumë e dobët. Qe tretur fare. Ishte e dukshme, ndonëse kishte veshur rroba edhe më të lirshme se herën e kaluar, si dhe më shumë shtresa. Sytë i dukeshin të fundosur në zgavrat e tyre, dhe mund t'ia dalloje të tërë damarët e qafës, që lëviznin si spangot e marionetave, sa herë që ajo kthente kokën. Ia kisha ngulur sytë.

- Anabela, - tha ajo e acaruar, - eja më jep një përqaftim!

E lashë mbi banak qëruesen e perimeve që mbaja në dorë, dhe eca nëpër dhomë, si me ngurrim. Kur e përqafova, m'u duk sikur do ta thyeja, sepse ishte shumë e brishtë. Babi po qëndronte prapa saj me valixhen në dorë. Kur e vështrova në fytyrë, kuptova që edhe ai ishte tronditur nga ndryshimi që ajo kishte pësuar vetëm në një muaj.

Mami nuk e bëri veten. Kur e lëshova Uitnin, ajo erdhi drejt saj duke buzëqeshur dhe e tërhoqi pranë vetes.

- Oh, shpirt! - i tha. - Ke kaluar një periudhë të vështirë.

Kur u mbështet mbi supin e mamit, Uitni mbylli ngadalë sytë. Më shkuan mornica në trup.

- Do të kujdesemi ne për ty, - i tha mami, - duke filluar që tani. Shko freskohu, se do të ulemi për darkë!

- Oh, nuk kam uri, - ia ktheu Uitni. - Hëngra kur po prisja avionin.

- Ke ngrënë? - mamit nuk i erdhi mirë. Kishte tërë ditën që gatuante. - Të paktën, ha pak supë me perime! E bëra posaçërisht për ty, sepse është pikërisht ajo që të nevojitet për të forcuar imunitetin.

- Në të vërtetë, dua vetëm të fle, - u përgjigj Uitni. - Jam shumë e lodhur.

Mami i hodhi një shikim të shpejtë babit, i cili vazhdonte ta vëzhgonte Uitnin, dhe kishte marrë një pamje serioze në fytyrë.

- Mirë, atëherë, ndoshta duhet të shtrihesh pak. Mund të hash kur të zgjohesh. Si thua?

Por Uitni nuk hëngri. As atë natë, sepse nuk u çua fare, madje as nuk lëvizte, sa herë që mami hynte brenda me tabaka në dorë. Dhe, as në mëngjes. Ishte zgjuar me të rënë dita dhe pretendonte se kishte ngrënë përpara se babi, që zgjohet i pari në shtëpinë tonë, të zbriste poshtë për të bërë kafënë e tij. Në drekë po flinte sërish. Më në fund, mami e detyroi të ulej me ne për darkë.

Vura re diçka, në momentin që babi nisi të shërbente. Uitni ishte ulur pranë meje. Kur ai filloi të priste mishin e pjekur, duke i vendosur copat nëpër pjata, pashë që ajo nuk ishte në gjendje të qëndronte e qetë. Ngërdheshej në fytyrë nga nervozizmi, tërhiqte mëngën e bluzës që kishte veshur. Vinte njërën këmbë përmbi tjetrën, pinte një gllënjë nga uji i saj, dhe pastaj tërhiqte sërish cepin e mëngës. E ndieja stresin që kishte. Ishte tepër i dukshëm. Kur babi vendosi një pjatë plot përpara saj, të mbushur me mish, patate, mashurka dhe një copë të madhe nga buka e famshme me hudhra që bënte mami, ajo nuk duroi dot më.

- Nuk kam uri, - tha, në çast, duke e shtyrë atë. - Fare.

- Uitni! - i foli babi. - Haje ushqimin!

- Nuk e dua, - ia ktheu me zemërim. Mami, e ulur në anën tjetër të tavolinës, dukej aq e pikëlluar, sa më erdhi shumë keq për të. - Kjo ka të bëjë me Kirstenin, apo jo? Ju ka thënë ajo ta bëni këtë.

- Jo, - i përgjigj mami, - kjo ka të bëjë me ty, zemër. Ti duhet ta marrësh veten.

- Nuk jam e sëmurë, - tha Uitni. - Jam mirë, thjesht jam e lodhur, dhe nuk do të ha, nëse nuk kam uri. Nuk do ta bëj këtë. Ju nuk mund të më detyroni.

Qëndronim të gjithë të ulur atje, duke e parë se si tërhiqte përsëri mëngët e bluzës, ndërsa vështronte tryezën.

- Uitni! - i tha babi. - Je shumë e dobët. Ke nevojë të...

- Mos më tregoni mua se për çfarë kam nevojë! - ajo shtyu prapa karrigen e saj duke u ngritur. - Ju nuk e keni idenë se për çfarë kam nevojë unë. Po ta kishit, nuk do të ishim duke e bërë këtë bisedë tani.

- Zemër, ne duam të të ndihmojmë, - i foli mami me zërin e saj të butë. - Duam...

- Atëherë, më lini të qetë! - përplasi karrigen te tryeza, duke bërë që të tëra pjatat tona të dridheshin, dhe u largua me hap të rëndë. Një sekondë më vonë, dëgjova derën kryesore të hapëj dhe pastaj, të mbyllej. Ajo iku...

Ja çfarë ndodhi më pas: pasi bëri sa mundi për ta qetësuar mamin, babi hipi në makinë dhe doli të kërkonte Uitnin. Mami u ul në një karrige në korridor dhe po rrinte gati, në rast se ai nuk do të mundej ta gjente. Unë mbarova shpejt darkën, mbulova pjatat e tyre me qese dhe i vendosa në frigorifer. Pastaj lava enët. Kur po mbaroja, pashë makinën e babit të hynte në rrugicën para garazhit.

Kur ai dhe Uitni u futën brenda, ajo nuk vështroi asnjërin nga ne. Kishte ulur kokën dhe i mbante sytë në dysheme. Babi na shpjegoi se ajo do të hante diçka dhe pastaj do të flinte, duke shpresuar që gjërat do të përmirësoheshin të nesërmen. Nuk u diskutua fare për këtë ujudi të tyre. Tashmë, gjithçka ishte vendosur.

Mami më kërkoi të ngjitesha lart, kështu që nuk e pashë Uitnin të hante darkën e saj dhe as nuk dëgjova nëse pati debate të tjera për këtë çështje. Më vonë, kur e gjithë shtëpia kishte rënë në qetësi, sepse të gjithë po flinin, zbrita poshtë.

Kishte mbetur vetëm një pjatë nga tri që kisha mbështjellë, por edhe ajo dukej e prekur.

Mora diçka për të ngrënë dhe vajta te dhoma e televizorit. Pashë lajmet dhe ritransmetimin e një programi televiziv. Pastaj, u ngjita sërish lart. Ishte ajo koha e çuditshme e natës, kur hëna shkëlqente nga xhami duke ndriçuar çdo gjë. Kisha gjithnjë një ndjesi të pashpjegueshme, kur shihja dritën e fortë të hënës brenda dhe, sa herë kaloja aty pranë, mbuloja sytë.

Edhe korridorin që të çonte te dhoma ime dhe e Uitnit, merrte dritë. E vetmja pjesë e errët ishte ajo e mesit, pranë oxhakut. Pikërisht kur po ecja në errësi, nuhata avullin.

E ndjeva. Befas, dukej sikur ajri kishte ndryshuar. Ishte bërë më i rëndë dhe më i lagësht. Për një çast qëndrova atje duke thithur ajrin, për të kuptuar ç'po ndodhte. Banja ishte në anën tjetër të korridorit, dhe nuk kishte dritë poshtë derës, por kur eca drejt saj, avulli u bë më i dendur dhe më i athët. Dëgjova zhurmën e ujit që çurgonte. Shumë e çuditshme... Është normale të harrosh çezmën hapur, por dushin? Në fakt, Uitni ishte sjellë çuditshëm që kur kishte ardhur në shtëpi, kështu që, çdo gjë ishte e mundur. Më në fund, mbërrita te dera gjysmë e hapur dhe e shtyva.

Ajo u përplas me diçka dhe u kthye prapa tek unë. E hapa sërish me ngadalë. Tashmë e ndieja avullin në fytyrë, tek formonte bulëza mbi lëkurën time. Nuk shihja dot asgjë, dhe zhurma e ujit ishte e vetmja gjë që dëgjoja. U zgjata në të djathtën time, duke e lëvizur dorën nëpër mur, derisa gjeta çelësin.

Uitni ishte shtrirë në dysheme, te këmbët e mia. Dera kishte goditur supin e saj, kur isha përpjekur ta hapja, në fillim. Ishte mbledhur paksa kulaç. Një peshqir i ishte ngatërruar nëpër trup, ndërsa faqja e saj ishte ngjeshur pas linoleumit. Dushi, si kisha dyshuar, ishte i hapur në

maksimum. Uji kishte mbushur pllakën e tij dhe sasia ishte shumë e madhe për t'u përballuar nga tubi i shkarkimit.

- Uitni! - thirra, duke u përkulur pranë saj. Nuk e imagjinoja dot se ç'ishte duke bërë, në errësi, vetëm, në atë orë të vonë të natës. - Je...

Pastaj i hodha një vështrim WC-së. Kapaku ishte i ngritur, brenda saj pashë një përzierje të verdhemë, me një nuancë të kuqe, të cilën, vetëm me një shikim, e dallova që ishte gjak.

- Uitni! - ia vendosa dorën mbi fytyrë. Lëkura e saj ishte e nxehtë, e lagur, ndërsa qepallat i dridheshin. Pastaj, e kapa nga supi dhe e shkunda. - Uitni, zgjohu!

Ajo nuk i hapi sytë. Por lëvizti aq sa arrita t'ia largoja peshqirin. Dhe, më në fund, pashë se çfarë i kishte bërë vetes motra ime.

Asaj i kishin mbetur vetëm kockat. Kjo ishte gjëja e parë që mendova. Kocka dhe xhunga... Çdo vertebër e shtyllës kurrizore ishte mjaft e dukshme, ashtu si dhe kokallat. Gjunjët i kishte të thatë dhe të zbehtë. Dukej e pamundur që ajo të ishte kaq e dobët dhe të ishte ende gjallë. Madje, kishte qenë në gjendje ta fshihte disi këtë fakt. Kur lëvizti sërish, pashë diçka që nuk do të më hiqej më kurrë nga mendja: mprehtësinë e kockave të shpatullave, të cilat dukeshin si krahët e thyer të një zogu të vogël, të ngordhur, që kisha gjetur njëherë në kopshtin prapa shtëpisë.

- Babi! - ulërita me zë shumë të lartë. - Babi!

Pjesën tjetër të natës e kujtoj vetëm copa-copa. Babin, duke vënë me nxitim syzet, teksa vraponte nëpër korridor me pizhame. Mamin, prapa tij, duke qëndruar në pjesën e ndriçuar të sallonit me duart në fytyrën e saj. Sërish babin, që më shtyu mënjane dhe u përkul pranë Uitnit duke vendosur veshin mbi kraharorin e saj. Autoambulancën me

dritat që të merrnin mendtë dhe që e bënin shtëpinë të dukej si një kaleidoskop. Pastaj heshtjen, kur ambulanca iku me Uitin dhe mamin brenda, ndërsa babi e ndiqte nga pas me makinën e tij. Mua më thanë të qëndroja atje dhe të prisja lajme prej tyre.

Nuk dija ç'të bëja. Vajta te banja dhe e pastrova. Shkarkova ujin e WC-së, pa mundur t'ia hidhja sytë, thitha ujin që ishte derdhur mbi dysHEME, dhe peshqirët që përdora i futa në makinën larëse. Pastaj, u ula në dhomën e ndenjjes dhe prita nën dritën e hënës.

Ishte babi ai që telefoni më në fund pas dy orësh. Duhet të isha duke dremitur, sepse zilja e telefonit më hodhi përjetë. Kur ngrita receptorin, vura re që dielli kishte dalë përpara shtëpisë dhe qielli dukej breza-breza, me ngjyrë të kuqe dhe rozë.

- Motra jote do të bëhet mirë, - tha ai. - Kur të vijmë në shtëpi, do të të shpjegojmë se çfarë po ndodh.

Pasi e mbylla telefonin, u ngjita në dhomën time dhe u futa ngadalë në shtrat. Fjeta edhe nja dy orë, derisa dëgjova derën e garazhit të hapej. Ata erdhën në shtëpi. Kur zbrita në kuzhinë, mami po bënte kafënë dhe ishte me shpinë nga unë. Mbante të veshura të njëjtat rroba si natën e kaluar, ndërsa flokët i kishte të pakrehur.

- Mami? - thashë.

Ajo u kthye. Kur pashë fytyrën e saj, ndjeva një boshllëk në stomak. Ishte njësoj si shumë vite më parë: tepër e lodhur, me sy të ënjtur nga të qarët dhe vështrim të përhumbur. Më kapi një panik i befte dhe nuk doja asgjë më shumë në atë çast sesa ta përqafoja, ta vendosja veten midis saj dhe botës, për ta mbrojtur nga çdo e keqe që mund t'i vinte.

Pastaj ndodhi... Mamit i ranë lotët çurg nga sytë. Vështroi duart e saj që po dridheshin. Pastaj, nisi të qante me ngashërim. Grahma tingëlloi shumë e fortë në

kuzhinën e qetë. Eca drejt mamit, duke mos ditur ç'të bëja. Fatmirësisht, dëgjova zërin e babit.

- Greisi! - ai po qëndronte te korridori që të çonte te zyra e tij. - Shpirt, çdo gjë do të shkojë mirë.

Supet e mamit po dridheshin. Ajo mori frymë thellë.

- Oh, Zot, Andrea! Çfarë bëmë...

Babi erdhi në drejtim të saj dhe e mori në krahët e tij. Ajo ia vuri kokën mbi kraharor dhe vazhdonte të qante me ngashërim. Unë bëra një hap prapa, dola nga kuzhina dhe u ula në dhomën e ngrënies. Ende e dëgjoja tek qante. Ishte e tmerrshme... Por kur e shikoja, ishte akoma më keq...

Babi arriti ta qetësonte. E ngjiti lart të bënte një dush dhe të pushonte. Pastaj zbriti poshtë dhe u ul përballë meje.

- Motra jote është shumë e sëmurë, - më tha. - Ka rënë jashtëzakonisht shumë në peshë dhe, me sa duket, ka muaj që nuk ushqehet si duhet. Mbrëmë organizmi i saj nuk reagoonte më.

- A do të shërohet? - e pyeta.

Kaloi njërin dorë nëpër fytyrë dhe, pasi heshti për një çast, tha:

- Doktorët mendojnë se ajo ka nevojë të shkojë, menjëherë në një qendër rehabilitimi. Unë dhe mamaja jote... - zëri i tij u tret... I largoi sytë nga unë dhe vështroi pishinën. - Ne duam më të mirën për Uitin.

- Pra, ajo nuk do të kthehet?

- Jo tani, - ma ktheu. - Ka një procedurë. Të shohim si do të shkojë.

Vështrova duart që i kisha hapur përpara meje mbi tryezë. Ndieja drurin e freskët nën pëllëmbët e mia.

- Mbrëmë, - i thashë, - kur e pashë...

- E di, - shtyu karrigen dhe u ngrit. - Por tani do të marrë ndihmën që i nevojitet.

Dukej qartë që babi nuk ishte në gjendje të diskutonte lidhur me ndikimin emocional të asaj që kishte ndodhur. Ai më kishte dhënë faktet, prognozën dhe kaq mjaftonte...

Pasi qëndroi nja dy ditë në spital, Uitni u transferua në një qendër rehabilitimi. Ajo e urrente aq shumë atë, saqë në fillim refuzoi t'u fliste prindërve kur vajtën për ta vizituar. Megjithatë, ajo po përmirësohej dhe nisi të shtonte në peshë pak nga pak, ditë për ditë. Kur Kirsteni mbërriti natën e Krishtlindjeve, pa që prindërit ishin të rraskapitur dhe të tensionuar. Ajo e kuptoi që nuk bëhej fjalë të kishte ndonjë shpresë për të kaluar pushime të gëzuara. Por kjo nuk e ndaloi aspak të hidhte bombën e saj.

- Kam marrë një vendim, - na njoftoi kur u ulëm për darkë atë mbrëmje. - Do ta lë punën si modele.

Mami, në fund të tavolinës, lëshoi pirunin mbi tavolinë.

- Çfarë?

- Nuk më tërheq më, - tha Kirsteni duke pirë një gllënjë nga vera e saj. - Të them të vërtetën, ka ca kohë që e kam këtë ndjesi. Ndaj dhe nuk kam punuar shumë, gjithsesi. Por tani vendosa ta bëj zyrtar vendimin tim.

I hodha një shikim mamit. Ajo ishte tashmë aq e lodhur, e dëshpëruar dhe, natyrisht, ky nuk ishte momenti i duhur për këtë bisedë.

- Mos bëj asgjë me nxitim, Kirsten! - i tha babi.

- Nuk po nxitohem. Kam menduar shumë për këtë, - ia ktheu ajo, teksa mbushte pirunin plot me patate. Nga të gjithë ne, ajo ishte e vetmja që vazhdonte të hante. - Le të themi të vërtetën! Unë, kurrsesi, nuk kam ndër mend të shkoj pesëdhjetë kile.

- Ti ke pasur shumë punë, edhe kështu siç je, - iu përgjigj mami.

- Pak punë, - e korrigjoi Kirsteni. - Dhe kjo nuk mjafton kurrsesi të nxjerrësh jetesën. Jam angazhuar si modele që kur isha tetë vjeçe. Tani jam njëzet e dy. Dua të bëj diçka tjetër.

- Si, për shembull? - e pyeti babi.

Kirsteni mblodhi supet.

- Akoma nuk e di. Po vazhdoj atë punën si shoqëruese klientësh në një restorant. Një shoku im është pronari i një salloni bukurie. Ai më ka propozuar të punoj si recepsioniste. Kështu, do të kem mundësi të paguaj shumicën e faturave. Mendoj të futem në ndonjë shkollë.

Babi ngriti vetullat.

- Shkollë? - e pyeti.

- Mos u habit kaq shumë! - iu përgjigj Kirsteni.

Më duhej ta pranoja që edhe unë u çudita pa masë. Ajo e kishte lënë shkollën në Nju-Jork, sepse nuk ia thoshte shumë. Në shkollën e mesme nuk i linte orët e mësimit për shkak të punës së saj si modele, por sepse preferonte ta kalonte kohën me cilindo trap që kishte të dashur në atë kohë.

- Shumica e vajzave të moshës sime tashmë janë diplomuar dhe kanë bërë karrierë. Më duket sikur kam humbur shumë. Dua edhe unë diplomën time.

- Ti mund të shkosh në shkollë dhe të vazhdosh të punosh si modele, - i tha mami. - Nuk ke pse zgjedh midis të dyjave.

- Por unë dua ta ndaj mendjen, - ia ktheu Kirsteni.

Në të tjera rrethana, ndoshta prindërit e mi do ta kishin vazhduar më tej këtë diskutim. Por ata ishin të lodhur. Kirsteni nuk shquhej vetëm për çiltërsinë, por edhe për kokëfortësinë e saj. Sidoqoftë, nuk duhet të ishim befasuar

edhe aq shumë, sepse ajo kishte vite që mezi angazhohej si modele. Aq më tepër tani, që edhe Uitni kishte përfunduar në spital. Të gjitha këto ndikuan shumë tek unë, ndonëse atëherë nuk e kuptoja.

Uitni qëndroi në qendrën e rehabilitimit për tridhjetë ditë dhe gjatë kësaj kohe, shtoi pesë kile. Sapo doli që andej donte të kthehej në Nju-Jork, por prindërit ngulën këmbë të qëndronte në shtëpi. Mjekët mendonin se, nëse i kthehej punës si modele, do të rrezikonte progresin që kishte bërë, apo që do të bënte në të ardhmen. Ajo doli nga qendra në janar, por vazhdoi të shkonte rregullisht në një program për pacientët ditorë. Dy herë në javë takonte një terapist dhe pjesën tjetër të kohës rrinte në shtëpi tërë turinj. Ndërkohë, Kirsteni e kishte mbajtur fjalën dhe ishte regjistruar në një kolegji në Nju-Jork, teksa bënte njëkohësisht edhe dy punë. Çuditërisht, ajo po e pëlqente shkollën dhe na telefononte çdo fundjavë. Nga zëri dukej e kënaqur, kur na tregonte me hollësi çfarë po studionte. Motrat e mia ishin sa të kundërta, aq edhe të ngjashme njëkohësisht; të dyja kishin filluar një jetë të re, por vetëm njëra me dëshirën e saj.

Kishte javë kur Uitni dukej se po përmirësohej vërtet dhe po shtonte në peshë. Por kishte edhe të tjera, kur refuzonte të hante mëngjes, ose kur e kapnim në mbrëmje vonë duke bërë ushtrime të ndaluara në dhomë. Mjaftonte për ta sjellë në vete vetëm kërcënimi se do t'i duhej të kthehej në spital, ku do ta ushqenin me zor. Por gjatë tërë kësaj kohe diçka mbeti e pandryshueshme: ajo nuk i fliste më Kirstenit.

As kur telefononte. As kur erdhi në shtëpi për një fundjavë në pranverë. Në fillim Kirsteni u lëndua, pastaj u zemërua dhe, përfundimisht, iu kundërpërgjigj me heshtjen e saj. Ne të tjerëve na duhej të vazhdonim muhabetin pas ndërprerjeve të sikletshme. Që atëherë mami dhe babi kishin

udhëtuar disa herë për ta takuar, sepse ajo nuk dëshironte të kthehej në shtëpi.

Sa e çuditshme! Që fëmijë e kisha zët kur motrat e mia ziheshin, por tani që nuk flisnin fare ishte akoma më keq. Mungesa totale e komunikimit midis tyre, që po vazhdonte prej nëntë muajsh, dukej vërtet e frikshme.

Ndryshimet që kishin pësuar ato gjatë vitit të fundit, ishin të dukshme dhe të linin gojëhapur. Njërin mund ta dalloje me të parë, ndërsa tjetrin ta kapte veshi, doje apo s'doje ti. Ndërsa veten time e shihja aty ku kisha qenë gjithmonë, diku në mes.

Por, edhe unë kisha ndryshuar, ndonëse këtë nuk e dallonte dot njeri tjetër, përveç meje. Më dukej vetja ndryshe. Po aq ndryshe sa më dukej edhe familja ime atë mbrëmje, në krahasim me përshtypjen që i linte kujt do që po kalonte me makinë aty jashtë në rrugë dhe kthente kokën për të na parë të pestëve, tek hanim darkë si një familje e lumtur në shtëpinë tonë *prej xhami*.

KREU I KATËRT

Javën e parë të shkollës Sofia më shpërfilli krejtësisht. Dhe kjo nuk ishte e lehtë. Por, kur nisi të më fliste, shpejt kuptova se preferoja më shumë heshtjen.

- Kuçkë!

Ishte gjithnjë vetëm një fjalë. Një fjalë, e thënë qartë dhe me një dashaligësi të mjaftueshme për të të thumbuar. Nganjëherë më vinte nga prapa duke pluskuar mbi supet e mia, atëherë kur nuk e prisja. Nganjëherë më afrohej dhe ma përplaste mu në fytyrë. Dhe, si gjithmonë, gjente çastin e përsosur për ta bërë. Pikërisht në momentin që ndihesha pak më mirë, ose kur kaloja disi këndshëm në një ditë të mbarë, ajo shfaqej përpara meje, si për t'u siguruar që kjo të mos zgjaste.

Kësaj here e pashë tek ecte gjatë pushimit të drekës, kurse unë po qëndroja e ulur te muri. Ishte me Emilinë. Ajo nuk i ishte ndarë tërë këto ditë. As nuk ua hodha sytë fare, por u përqendrova në bllokun e shënimeve që mbaja në prehër dhe në esenë që po punoja për lëndën e historisë. Sapo kisha shkruar fjalën *pushtim* dhe, me stilolapsin që ende po e mbaja mbi faqe, nisa t'i bëja me ngjyrë më të errët zanoret "u" dhe "i", derisa Emilia dhe Sofia kaluan.

Ndonëse nuk më pëlqente ta sillja nëpër mend, e vërteta ishte se jo shumë kohë më parë kisha qenë unë ajo që ecja krah për krah me Sofinë, kur ajo bënte poshtërsitë e saj. Edhe pse nuk përzihesha, unë nuk bëja asgjë për t'i ndaluar ato. Siç ndodhi me Klarkën.

Duke menduar për këtë, ngrita sytë dhe hodha një shikim të shpejtë nëpër oborr. Pashë që ishte ulur me disa shoqe, në një nga tavolinat e piknikut. Ishte në fund të stolit, kishte një tekst shkollor të hapur përpara saj dhe po e shfletonte, teksa dëgjonte pjesërisht bisedën mes vajzave ngjitur me të. Dukej qartë se të qëndruarit vetëm ishte një zgjedhje e saj që prej asaj dite. Por murit nuk i ishte afruar më fare. As mua.

Ouen Armstrongu vazhdonte të ishte atje. Të tjerët vinin dhe iknin nga muri, disa në grupe, disa vetëm, ndërsa ai dhe unë ishim atje çdo ditë. Gjithmonë mbanim njëfarë distance ndërmjet nesh, rreth dy metra, dhe kushdo nga ne që mbërrinte i dyti, sigurohej që ta respektonte atë kur ulej. Nuk e kisha parë kurrë të nxirrte ndonjë gjë për të ngrënë, ndërsa unë haja rregullisht drekën që më përgatiste mami. Dukej sikur nuk donte t'ia dinte fare se ç'bënin të tjerët, ndërsa unë e kaloja orën e bindur se të gjithë m'i kishin ngulur sytë dhe po diskutonin për mua. Ai dëgjonte muzikë, teksa unë bëja detyrat. Dhe nuk kishim folur kurrë me njëri-tjetrin.

Ndoshta, sepse kaloja shumë kohë e vetme. Ose, sepse shumë minuta nga ora e pushimit të drekës i kaloja duke bërë detyrat. Sidoqoftë, isha magjepsur disi nga Ouen Armstrongu. Çdo ditë i hidhja disa vështrime të shpejta me bisht të syrit, për të vërejtur ndonjë gjë tjetër, lidhur me pamjen apo zakonet e tij. Deri tani kisha mbledhur shumë informacione.

Për shembull, për kufjet. Dukej sikur nuk i hiqte kurrë ato. Ishte e qartë që e pëlqente muzikën, *iPod*-in e mbante gjithnjë në xhep, në dorë, ose e vendoste te muri aty pranë. Kisha vënë re se reagimet e tij kur dëgjonte muzikë ishin të ndryshme. Zakonisht qëndronte krejtësisht i qetë, me

përjashtim të kokës që e lëvizte ngadalë dhe, herë pas here, trokiste gishtat mbi gju. Në raste shumë të rralla arrija ta dëgjoja kur këndonte nën zë, nëse askush nuk po kalonte ose fliste aty pranë. Nganjëherë pyesja veten se çfarë po dëgjonte, duke imagjinuar diçka që i ngjasonte atij: diçka të zymtë, të egër dhe të zhurmshme.

Për sa i përket pamjes së jashtme, fillimisht të binin në sy shtati i tij i lartë dhe kyçet e mëdha të duarve. Por, kishte edhe disa gjëra të vogla që të tërhiqnin vëmendjen, si për shembull, sytë e tij me ngjyrë të errët, jeshile ose kafe, si dhe dy unaza identike, petashuqe, të gjera dhe të argjendta, që i kishte vënë në gishtin e mesit të secilës dorë.

I hodha një shikim të shpejtë. Ishte ulur aty me këmbët e shtrira përpara dhe i mbështetur prapa mbi pëllëmbët e tij. Një rreze drite i kishte rënë mbi fytyrë. Kufjet i kishte në vesh, kokën e lëvizte ngadalë, ndërsa sytë i mbante të mbyllur. Një vajzë me një afishe në dorë kaloi pranë meje, pastaj e ngadalësoi hapin kur iu afrua. E pashë tek kapërceu me ngadalë këmbët e tij. M'u duk si Xheku te përralla "Xheku dhe kërcelli i Bishtajoreve", që kalonte pa u ndier pranë gjigantit të fjetur. Oueni nuk lëvizi fare dhe ajo iku nga sytë këmbët.

Dikur natyrisht edhe unë isha ndier kështu. Ndoshta kjo u kishte ndodhur të gjithëve. Por tani, që çdo ditë qëndronim kaq afër, isha disi më e qetë dhe, të paktën, nuk hidhesha përpjetë sa herë që ai kthente kokën nga unë. Këto ditë isha më e shqetësuar për Sofinë, që më trembte vërtet, apo edhe për Klarkën, që ma kishte bërë të qartë se ende më urrente.

Ishte për t'u çuditur që Ouen Armstrongu më dukej, në njëfarë mënyre, më i sigurt se dy shoqet e mia të ngushta, të vetmet që kisha pasur gjatë jetës sime. Nisa të kuptoj se e panjohura nuk ishte gjëja që duhet t'i trembeshe më shumë. Njerëzit që të njohin më mirë mund të jenë më të

rrezikshëm, sepse fjalët që ata thonë dhe gjërat që mendojnë, mund të jenë jo vetëm të frikshme, por mund të duken edhe të vërteta.

Me Ouenin nuk njihesha fare. Ndërsa me Sofinë dhe Klarkën ishte ndryshe. Gjërat ishin disi të lidhura, edhe pse unë nuk doja ta shikoja këtë. Nuk dukej e drejtë, por vazhdoja të mendoja se e gjitha kjo nuk ishte edhe aq e rastësishme. Ndoshta kisha përfunduar kështu, sepse këtë meritoja.

Pas mbrëmjes, kur unë dhe Klarka vajtëm te shtëpia e Sofisë për t'i kthyer gjërat e saj, ajo nuk na u nda më. Nuk i bëmë asnjë ftesë të veçantë. Gjërat rrodhën natyrshëm. Befas u shtua një karrige plazhi, një tjetër dorë në lojën me letra, dhe një kokakola më shumë për t'u mbajtur, nga ajo që kishte radhën të merrte pijet. Unë dhe Klarka kishim qenë shoqe të ngushta prej shumë kohësh dhe ishte disi e këndshme të shoqëroheshim edhe me një vajzë tjetër. Sofia, e veshur me rroba banje, përherë me makiazh dhe me histori pa fund për djemtë me të cilët kishte dalë në Dallas, ishte krejtësisht ndryshe nga ne.

Ajo e ngrinte gjithnjë zërin dhe nuk kishte turp për asgjë. Nuk ngurronte t'u fliste djemve. As të vishej ashtu siç i pëlqente. As të thoshte atë që kishte në mendje. Sjellja e saj nuk ndryshonte aspak nga e Kirstenit, por kur motra ime i thoshte gjërat troç bezdisësja, ndërsa me Sofinë më ndodhte e kundërta. Më pëlqente kur ajo e bënte këtë, madje e kisha zili. Nuk mundesha ta thosha kurrë atë që doja, por ajo gjithnjë më dilte në krah. Gjërat që kurdiste, gjithmonë paksa të rrezikshme, të paktën për mua, por edhe argëtuese njëkohësisht, ishin gjëra që nuk do t'i kisha përjetuar kurrë, edhe nëse do të isha përpjekur.

Megjithatë, kishte momente kur nuk ndihesha rehat pranë Sofisë. E kisha të vështirë ta gjeja saktësisht arsyen. Ndonëse, duke qëndruar bashkë ajo u bë pjesë e jetës sime të përditshme, unë nuk munda ta harroja sa e ligë ishte treguar me mua ditën e parë te bari i pishinës. Nganjëherë e vështroja kur tregonte ndonjë histori apo lyente thonjtë, e ulur në shtratin tim dhe pyesja veten, pse e kishte bërë atë gjë dhe a do ta përsëriste.

Sado që kapardisej, e dija se Sofia kishte problemet e saj. Prindërit i ishin divorcuar kohët e fundit. Ajo përmendte vazhdimisht gjërat që i kishte blerë i ati kur jetonte në Teksas: rroba, bizhuteri dhe çdo gjë që dëshironte. Por një ditë më kapi veshi një bisedë të mamit me një nga shoqet e saj. Ato po diskutonin për divorcin e prindërve të Sofisë, që dukej i neveritshëm. Babai i saj kishte ikur me një grua shumë më të re dhe ata kishin pasur një përplasje të pakëndshme për shtëpinë e tyre në Dallas. Z. Roulinsi, me sa duket, nuk komunikonte fare me Sofinë dhe të ëmën e saj. Ajo nuk ma kishte zënë kurrë në gojë këtë gjë, dhe as unë nuk e kisha pyetur, sepse mendoja që nuk donte të fliste për të.

Përveç kësaj, nuk mbante asgjë tjetër përbrenda. Për shembull, gjithnjë na thoshte mua dhe Klarkës se ishim të papjekura. Çdo gjë e jona, sipas saj, ishte e papërshtatshme: rroba si për kalamaj, aktivitete të mërzitshme dhe eksperiencia të papërfillshme. Në të vërtetë, i ngjallte interes puna ime si modele, dhe dukej e magjepsur nga motrat e mia, të cilat thuajse e shpërfillnin, ashtu si edhe mua. Ndërsa Klarkës ia nxinte jetën.

- Dukesh si djalë, - i tha një ditë, kur shkuam të tria në qendrën tregtare. - Ti mund të jesh shumë tërheqëse, nëse do të përpiqesh. Pse nuk bën pak grim?

- Nuk më lejohet, - u përgjigj Klarka duke shfryrë hundët.

- Aman dhe ti! - ia ktheu Sofia. - Prindërit nuk kanë pse ta marrin vesh. Mund të lyhesh pasi del dhe ta heqësh para se të mbërrish në shtëpi.

Por Klarka nuk ishte e tillë dhe unë e dija këtë. Ajo ishte shumë e lidhur me prindërit, dhe nuk do t'i gënjente kurrë ata. Megjithatë, Sofia nuk hiqte dorë. Nëse nuk pranonte të bënte grim, Klarka të paktën duhet të bënte diçka për veshjen, për teshtitjen e vazhdueshme apo për faktin që duhet të ishte në shtëpi një orë përpara nesh. Kjo do të thoshte se, çfarëdo që bënim si grup, duhet ta ndërprisnim, për t'u siguruar që ajo të shkonte në shtëpi në kohën e duhur. Nëse do të kisha qenë më e vëmendshme, ndoshta do ta kisha kuptuar se çfarë po ndodhte. Por unë mendoja se na duhej pak kohë që të mësoheshim me njëra-tjetrën dhe, pastaj, gjithçka do të shkonte mirë... Të paktën, deri atë mbrëmje në fillim të qershorit.

Ishte e shtunë. Do ta kalonim mbrëmjen në shtëpinë e Klarkës. Prindërit e saj kishin shkuar në një koncert simfonik, kështu që shtëpia ishte e tëra jona, për të pjekur një picë gjysmë të gatshme dhe për të parë filma. Një e shtunë e zakonshme... Kishim ngrohur paraprakisht furrën dhe Klarka po shikonte cilët ishin filmat me pagesë, kur mbërriti Sofia... Ajo kishte veshur një minifund xhins, një bluzë të bardhë pa mëngë, që i theksonte nxirjen nga dielli, si dhe sandale të bardha me taka të trasha.

- Uau! - i thashë, kur hyri brenda, ndërsa takat i kërcisnin në dysheme. - Sa e mirë qenke bërë!

- Faleminderit, - m'u përgjigj, tek po e ndiqja nga pas në kuzhinë.

- Shumë je pispillosur për të ngrënë një picë, - i tha Klarka, pastaj teshtiu.

Sofia buzëqeshi.

- Nuk jam veshur për pica, - ia ktheu.

Unë dhe Klarka pamë njëra-tjetrën.

- Po për çfarë je veshur, atëherë? - e pyeta.

- Për djemtë.

- Djemtë? - përsëriti Klarka.

- Po! - Sofia kërcëu mbi banak dhe vuri njëren këmbë përmbi tjetrën. - Takova nja dy djem sot, kur po kthehesha nga pishina për në shtëpi. Më thanë që do të dilnin sërisht në mbrëmje atje, dhe ne mund të shkojmë t'i takojmë.

- Pishina është e mbyllur natën, - i tha Klarka duke vendosur picën në një pjatancë qelqi.

- Edhe? - ia ktheu Sofia. - Të gjithë shkojnë atje. Ku qëndron problemi këtu?

Isha e sigurt që Klarka nuk do të pranonte, për dy arsye. Së pari, prindërit do ta vrisnin nëse do ta merrnin vesh. Së dyti, ajo, gjithnjë i zbatonte rregullat, madje edhe ato që të tjerët i shpërfillnin. Klarka gjithmonë bënte dush para se të hynte në pishinë, dhe dilte prej saj në sekondën që roja i pishinës njoftonte se ishte radha e të rriturve për të notuar.

- Nuk e di, - thashë ndërsa mendoja këto. - Ndoshta nuk duhet të shkojmë.

- Çfarë thua, Anabela? - ma ktheu Sofia. - Mos u bëj ngordhalaqe! Për më tepër, njëri nga djemtë ishte i interesuar për ty. Na kishte parë bashkë dhe më pyeti nëse ti do të vije.

- Të pyeti për mua?

Ajo pohoi me kokë.

- Po. Dhe ishte i lezetshëm. Quhej Kris Pen... diçka e tillë. Pëner? Pening...

- Penington, - ia ktheva. E ndieja që Klarka po më shikonte. Vetëm ajo e dinte që unë luaja mendsh pas tij.

- Kris Penington?

- Po, - tha Sofia duke tundur kokën. - E njeh?

I hodha një vështrim të shpejtë Klarkës. Ajo tashmë ishte përqendruar te pica që po e fuste në furrë me shumë vështirësi.

- E dimë kush është, apo jo Klarka?

- Është shumë tërheqës, - vazhdoi Sofia. - Ata thanë se do të ishin atje rreth orës tetë dhe do të sillnin edhe birra.

- Birra? - pyeta.

- Oh, Zot! Qetësohu! - tha duke qeshur. - Nuk je e detyruar të pish, nëse nuk do.

Klarka e përplasi kapakun e sobës kur e mbylli.

- Unë nuk mund të dal, - u përgjigj.

- Oh, patjetër që mundesh, - kundërshtoi Sofia. - Prindërit e tu as nuk kanë për ta marrë vesh fare.

- Nuk dua të dal, - vazhdoi Klarka. - Do të qëndroj këtu.

E vështrova, dhe e dija që duhet të thosha të njëjtën gjë, por fjalët nuk më dilnin. Me sa duket, po mendoja për Kris Peningtonin, të cilin e kisha parë në pishinë gjatë një milion pasditeve. Dhe ai kishte pyetur për mua...

- Por, - e shtrëngova veten të flisja, - ndoshta...

- Atëherë do të shkoj me Anabelën, - tha Sofia, duke zbritur me një kërcim nga banaku. - Nuk ka asnjë problem. Apo jo, Anabela?

Klarka po më vështronte. Kishte kthyer kokën dhe ndjeva sytë e saj të zinj të më vëzhgonin me kujdes. Befas, më duhej të zgjidhja rrugën që do të merrja. Nga njëra anë ishte Klarka, shoqja ime e ngushtë, dhe e tërë rutina jonë... çdo gjë që kishim bërë gjithnjë... Nga ana tjetër ishin, jo vetëm Sofia dhe Kris Peningtoni, por një tjetër botë... e ndaluar... dhe tashmë e hapur, të paktën për pak kohë këtë mbrëmje. Kisha dëshirë të shkoja.

- Klarka! - thashë duke bërë një hap në drejtim të saj.

- Shkojmë dhe rrimë vetëm gjysmë ore! Pastaj kthehemi, hamë picën dhe shohim filmin. Si thua?

Klarka nuk ishte emocionale. Përkundrazi, ishte një stoike e lindur dhe tepër e arsyeshme. Ajo gjithmonë e kuptonte problemin, formulonte zgjidhjen dhe vazhdonte përpara. Por në atë çast, kur thashë këtë, pashë diçka të pazakontë në fytyrën e saj: habi dhe, më pas, lëndim. Megjithatë, ishte aq e papritur dhe për një kohë aq të shkurtër, sa që më dukej sikur në të vërtetë nuk kisha parë gjë fare.

- Jo, - tha. - Nuk vij.

Pastaj shkoi te divani, u ul dhe mori telekomandën. Një sekondë më vonë po kontrollonte me radhë kanalet, ndërsa figurat dhe ngjyrat dridheshin në ekran.

- Mirë, atëherë, - tha Sofia duke mbledhur supet dhe pastaj u kthye nga unë. - Ikim!

Ajo u drejtua për nga dera, ndërsa unë vazhdoja të qëndroja atje. Me Klarkën kishim kaluar shumë mbrëmje si kjo: ndihej aroma e mirë e picës që po piquej në furrë, shishja dylitërshe e kokakolës ndodhej mbi banak, Klarka ishte ulur te divani, ndërsa vendi im, pranë saj, ishte bosh. Por pastaj pashë Sofinë në korridor, që po qëndronte pranë derës së hapur. Prapa saj ishte thujse errësirë, teksa dritat e rrugës dridheshin. Përpara se të ndryshoja mendje, eca drejt saj dhe dola jashtë.

Edhe pas shumë vitesh më kujtohej mirë ajo natë. Si u ndjeva kur u ngjita te një e çarë në gardhin e pishinës dhe si eca nëpër errësirë në drejtim të parkingut, ku më priste Kris Peningtoni. Se si ai më buzëqeshi dhe e tha emrin tim me zë të lartë. Më kujtohej shija e birrës, kur piva gllënjken e parë. E kishte sjellë ai. Ishte e lehtë dhe me shkurmë. Pastaj më çoi në fund të pishinës. Më kujtohej kur më puthi, kur ndjeva buzët e tij të ngrohta, ndërsa shpina ime ishte ngjeshur në murin e freskët, prapa meje. Ose kur dëgjoja Sofinë që qeshte, nga atje ku ishte me shokun e tij të ngushtë. Ai quhej